

תפ"ח (ירושלים) 33735-09-12 - מדינת ישראל נ' אברהם אוחנה

פלילי - חוק העונשין - עבירות כלפי קטינים ונכים

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (ירושלים) 33735-09-12 - מדינת ישראל נ' אברהם אוחנה, תק-מח 2014(1), 1946(14/01/2014)";
{;p.IDHidden{display:none ;

תפ"ח 33735-09-12

בית המשפט המחוזי ירושלים

לפני : כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא
כבוד השופט רפי כרמל
כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים, עו"ד שלומית בן יצחק

נגד

אברהם אוחנה

ע"י עו"ד אריאל הרמן

הכרעת דין

השופטת רבקה פרידמן-פלדמן:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו מספר רב של עבירות אינוס, מעשי סדום, מעשים מגונים ובעילת קטינה, לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1), 347(ב), 348(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1), 345(א)(3), 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3), 346(א)(1), ו-347(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), בגין מעשים אשר נעשו בקטינה, חלקם מאז הייתה ועד הגיעה, וחלקם

2. על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית למדה א' (להלן: "**המתלוננת**"), קטינה ילידת 1997 ב.... (להלן: "**בית הספר**"). בתאריך שאינו ידוע במדויק, בשנת 2008, בסמוך למועד בו מלאו למתלוננת ..., פגשה המתלוננת בנאשם אשר שימש במועד האמור כנהג הסעות בבית הספר. השניים סיכמו כי המתלוננת תבוא לנקות את ביתו של הנאשם ב.... סמוך לאחר מכן החל הנאשם לקיים קשר מיני עם
עמוד 1

המתלוננת, שהייתה באותה עת בבתוליה. כתב האישום מפרט כיצד, במסגרתו של אותו קשר אשר נמשך עד לאמצע שנת 2012 או בסמוך לכך, עת מלאו למתלוננת, ביצע הנאשם במתלוננת עבירות מין תכופות, לרבות מעשי אינוס ומעשי סדום, בפיה ובפי הטבעת של המתלוננת. קשר זה נמשך גם כאשר עבר הנאשם להתגורר בדירות אחרות בירושלים, והמתלוננת הגיעה לדירות אלו. הנאשם רכש עבור המתלוננת מכשיר "טוקמן" והתקשר אליה דרכו.

כן מציין כתב האישום כיצד במהלך התקופה, כאשר המתלוננת אמרה לנאשם כי אינה יכולה להגיע אליו, איים עליה הנאשם כי יתנקם בה וידרוס אותה.

כמו כן מפרט כתב האישום כיצד בתחילת התקופה אמרה המתלוננת לנאשם כי עדיין לא קיבלה את המחזור החודשי, והנאשם אמר לה שתספר לו כאשר כך יקרה. כאשר קיבלה המתלוננת את המחזור החודשי, בעת שמלאו לה כ-12 שנים וחצי, סיפרה על כך לנאשם והוא צייד אותה בגלולות.

בסמוך למועד בו מלאו למתלוננת 14 שנים, חשבה המתלוננת כי נכנסה להריון לאחר שמחזורה החודשי התעכב. המתלוננת פנתה לנאשם, וזה לקח אותה לבית בירושלים שם קיבל הנאשם מפלוני, שזהותו אינה ידועה למאשימה, כדורים. הנאשם נתן למתלוננת את הכדורים, המתלוננת בלעה אותם ולאחר מכן חשה ברע במשך כשלושה ימים.

במהלך התקופה שהה הנאשם מידי פעם בחו"ל, ובעת ששהה בחו"ל בין התאריכים 7.9.11 עד 20.3.12, שמרו השניים על קשר באמצעות הודעות SMS ובאמצעות דואר אלקטרוני. המתלוננת שלחה לנאשם את תמונת איבר מינה, והנאשם שלח למתלוננת הודעות בהן מסר לה כי הוא מרגיש אותה בתוכו, מתגעגע לגופה ואוהב אותה.

3. אין מחלוקת על כך שהייתה היכרות בין המתלוננת, שהייתה, כאמור, כבת 11 בתחילת האירועים, לבין הנאשם, שהיה כבן 43 שנים. הנאשם היה כאמור נהג הסעות אשר הסיע תלמידי בתי ספר, ובין היתר את המתלוננת שהייתה אז

אין מחלוקת על כך שהקשר בין השניים חרג מקשר שבין נהג הסעות לתלמידה נוסעת. השאלה שלפנינו נוגעת למהותו של אותו קשר:

האם כגרסת המתלוננת - הנאשם ניצל את תמימותה של הילדה, שבאה ממשפחה חרדית, ומאז היותה כבת 11 שנה ניצל אותה מינית ועשה בה מעשים מגונים, קיים עימה מגע מיני מלא וכן עשה בה מעשי סדום;

או שמא כגרסת הנאשם - לא היו דברים מעולם - במסגרת היכרותו את המתלוננת כנהג הסעות שוחחה עימו המתלוננת פעמים רבות וסיפרה לו על קשייה, והוא שימש עבורה אוזן קשבת. לא היה ביניהם כל מגע מיני. לטענתו, בשלב מסוים התאהבה בו המתלוננת והחלה רודפת אותו באובססיות. המתלוננת צלצלה אליו פעמים רבות בכל יום ושלחה לו עשרות מסרונים, במסגרתם, בין היתר, הביעה את רצונה לקיים עימו מגע גופני. דבריה של המתלוננת מקורם בפנטזיות. לאחר שהבהיר לה כי אין ולא יהיה ביניהם כל קשר, החליטה המתלוננת להתנקם בו והגישה במשטרה את התלונה השקרית העומדת בבסיס כתב האישום.

העדים שנשמעו מטעם הצדדים:

4. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אביה, סגנית מנהל בית הספר בו למדה המתלוננת, גב' מ. נ. - בעלת אתר אינטרנט במסגרתו נחשפה הפרשה, ושוטרים אשר היו מעורבים בחקירה.

5. מטעם ההגנה העיד הנאשם, וכן נשמעו 3 עדי הגנה: מפקדו של הנאשם במילואים, וכן הבעלים של מועדון קלפים ומלצר במועדון זה, אשר פגשו את הנאשם בתקופה הרלוונטית על בסיס כמעט יומיומי.

6. חשיפת הפרשה החלה בפנייה של המתלוננת לאתר אינטרנט "אורלנוער", אותו מפעילים מ. ור. נ. (להלן: "מ.", "ר.").

מ. העידה כי היא חוזרת בתשובה, לה ולבעלה ר. יש אתר אינטרנט המיועד בעיקר לבני נוער. דרך האתר פונים אליהם בני נוער שיש להם קשיים בבית או בבית הספר. המתלוננת פנתה אליהם דרך האתר, ובתחילה הפנייה נראתה להם הזויה ולכן לא התייחסו אליה. הם מקבלים הרבה שאלות מוזרות.

המייל שקיבלו מהמתלוננת הוא: **"אני במצב כמעט אנוש. בתחילת השנה הצעת לי עזרה [יצאתי עם בנאדם בן 47 ועברתי הפלה... אני בת 15]. כרגע ואז לא החזרתי כלום כי הוא ראה את זה ואיים עלי כרגע הוא עזב את הארץ כי כמעט תפסו אותו איתי ואני נשברתי יתכן שהוא לא יחזור אבל קשה לי אני כל היום בוכה וההורים שלי [חרדים] לא יודעים מה קרא לי אני מיואשת ומרגישה שאני רוצה למות מה לעשות אני רוצה להתחזק ולשכח מהעבר ולהתחיל עתיד מה לעשות?????" (ת/15).**

מ. לא יודעת מתי המתלוננת כתבה את המייל, שכן לדבריה לפעמים מיילים "שוכבים" להם באתר כמה זמן, וייתכן שדיברה עם המתלוננת בעבר בלי לזהותה. מהמייל עולה שהמתלוננת כבר שלחה להם מייל בעבר אבל היא לא יודעת מתי ולא יודעת מה היה תוכן הפניה.

אחרי שראו את תוכן המייל נדלקה לה נורה אדומה. ר. השיב למתלוננת ביום 24.7.12 והעביר למ. את מספר הטלפון של המתלוננת, וכך הן שוחחו. בשיחה המתלוננת הייתה לחוצה ולא הרגישה בנוח לספר מה קרה ולכן החליטה לשלוח לה מסרונים. המתלוננת שלחה אין ספור מסרונים ובהם תיארה את מה שהיה. מ. הסבירה כי שוחחה עם המתלוננת דרך המסרונים וניסתה לבדוק שהמתלוננת לא עובדת עליה, כי יש הרבה בנות שמחפשות תשומת לב, לכן דיברה עם המתלוננת בעדינות ולאט לאט התחילה לרכוש את אמונה. שאלה את המתלוננת איך היא תדע שהיא לא משקרת והמתלוננת נתנה לה את כתובת המייל והסיסמה שלה כדי שתבדוק שם. היא אכן נכנסה למייל של המתלוננת וראתה את ההתכתבויות והמסרונים בינה לבין הנאשם.

המתלוננת סיפרה לה שהקשר החל כשהנאשם הציע לה לנקות לו את הבית והאוטו, שהיא חששה אבל הלכה כי רצתה דמי כיס לעצמה. המתלוננת סיפרה לה שבפעם הראשונה שהנאשם נגע בה היא הייתה בהלם, וחזרה אליו כי איים עליה שידרוס אחד מבני משפחתה. המתלוננת סיפרה לה שהנאשם נתן לה כדורים שהיא לא יודעת מהם, ושפעם כשאמרה לנאשם שהיא לא קיבלה מחזור הנאשם נלחץ ולקח אותה למקום מסוים שם עשו לה טיפול רפואי, היא חזרה הביתה עם כאבי בטן ורק בהמשך הבינה מה נעשה בה.

מ. העידה כי לא שמעה מהמתלוננת שהיא התאהבה בנאשם, אך הרגישה מהמתלוננת שהיא נקשרה אליו ופיתחה כלפיו אובססיה. שאלה את המתלוננת איך הגיעה למצב כזה והמתלוננת **"אמרה שפשוט במשך הזמן כאילו היה עונה לכל מה שהיא הייתה צריכה היא הייתה מקבלת ממנו, אם זה**

טרמפים, אם זה כסף, אם זה כל דבר שהיא הייתה צריכה אז כאילו הוא היה תמיד שם בשבילה"
(עמ' 47).

מ., שעבדה באותה תקופה עם ילדים בסיכון מטעם משרד הרווחה, העידה כי במקביל לשיחות עם המתלוננת היא הייתה בקשר עם המשטרה, וניסתה לאט להוציא מהמתלוננת מידע. לכן לא לחצה על המתלוננת למסור פרטים בנוגע להפלה שעברה.

מ. הוסיפה כי בהתאם לייעוץ שקיבלה, היא ביקשה מהמתלוננת להעלות על הכתב את מה שקרה לה, ואמרה לה שאת המכתב הזה היא תעביר למקום שעוזר לבנות במצוקה. ביום 11.9.12 המתלוננת העבירה לה במייל מכתב בו פירטה בקצרה את הקשר עם הנאשם וציינה שהנאשם טס לארצות הברית כי ראו אותם יחד והוא פחד מזה. במכתב ציינה המתלוננת שהיא פוחדת להסתובב ברחוב כי לא רוצה לראות את הנאשם והוסיפה: **"אם אתם יכולים לתפוס אותו כדי שאני אהיה רגועה, אני אשמח... אל תחפשו את עקבותיי ולדעת מי אני, אני לא רוצה להיות מעורבת בכלום בבקשה תודה רבה, יש לי משפחה מאד מכובדת וזה יכול לפגוע בי מאד"** (ת/16).

מ. מסרה עדות במשטרה ביום 7.8.12, ובהמשך שכנעה את המתלוננת לגשת למשטרה. לבקשתה של המתלוננת היא ליוותה אותה לתחנת המשטרה. הן נכנסו לתחנה הראשונה שנקרתה בדרכן כי היא פחדה שהמתלוננת תתחרט. המתלוננת הסכימה לדבר רק בתנאי שהיא תהיה נוכחת בחקירה. במהלך החקירה התברר לה שהמתלוננת כתבה יומן אך היא לא ראתה אותו. היא ניסתה לשכנע את המתלוננת למסור את היומן אך המתלוננת חששה, מאחר שכתבה שם דברים לא רק על הנאשם אלא גם על איציק החבר שלו. לא ידוע לה אם המתלוננת כתבה ביומן על אנשים נוספים.

7. בהמשך מסרה המתלוננת גירסתה במשטרה ובעקבותיה נאספו ראיות נוספות.

להלן ייבחנו האירועים כפי שהעידו עליהם העדים השונים, לפי סדר הופעתם בכתב האישום, ובהתאם לתקופות שונות במהלך הקשר בין הנאשם למתלוננת.

נסיבות פגישתם של המתלוננת והנאשם - ראשית הקשר

גרסת המתלוננת

8. המתלוננת העידה בבית המשפט בעת שהייתה בת 16 ושלושה חודשים, תלמידת כיתה יא'. בת למשפחה מרובת ילדים, אמה עקרת בית ואביה לומד בכולל. כשהייתה באמצע כיתה ה' עברו להתגורר ב.... באותה תקופה החלו הלימודים בשעה 8:30 והסתיימו בשעה 14:00-15:00.

לדבריה בתחילת כיתה ו', בעת שהייתה בת 11 וקצת, החלה לעזור בהסעות של בית הספר כמלווה, בכך שהורידה ילדות קטנות מההסעה והכניסה אותן לביתן. אז פגשה לראשונה את הנאשם אשר היה הנהג בהסעה. לא היה ביניהם שום דיבור חוץ מדברים רגילים כמו: "תעצור פה". באחד הימים הנאשם שאל בהסעה אם מישהי יכולה לבוא ולנקות אצלו בבית, והיא הסכימה, כי מטבעה היא עוזרת לאנשים. הנאשם נתן לה את מספר הטלפון שלו ואמר לה שתתקשר אליו אחר הצהריים והוא יגיד לה מתי לבוא אליו. אחר הצהריים התקשרה אליו והוא אמר לה שהוא אוכל בשוק ותיכף יעבור לקחת אותה. ידע איפה היא גרה כי בהסעה הוריד אותה שם. בהמשך אסף אותה, לא זוכרת בדיוק את השעה, ולקח אותה אליו לדירה. היא ניקתה קצת ואז ישבה על הספה. הנאשם התיישב לידה, חיבק אותה, הכניס לה ידיים מתחת לחולצה והחל לגעת לה בחזה. הייתה קפואה. ידעה שזה משהו לא טוב אך לא יכלה לזוז, היא לא רגילה

לדברים כאלה. לא אמרה לו כלום ואחרי זה חזרה הביתה.

הוא ידע אז בת כמה היא ולפחות ידע שעדיין לא חגגה בת מצווה כי סיפרה לו שבסוף השנה תהיה להם מסיבת בת מצווה.

גם בפעם השנייה הנאשם אמר לה להתקשר אליו אחר הצהריים. חשבה ששוב הוא רוצה שהיא תנקה, לא חשבה שיהיה עוד ניסיון לגעת בה. הנאשם הגיע לקחת אותה עם האוטובוס. בבית שלו היא ישבה לידו והוא הוציא מהמקרר שתייה חריפה ושם לה חצי כוס של וודקה וחצי כוס של אקסל. הם ישבו מחובקים הרבה זמן, לא זוכרת כמה, ואז הלכה הביתה.

בפעם השלישית הוא הביא אותה אליו לדירה, שם סרט כחול בטלוויזיה והם ישבו על הספה. הוא החל להפשיט אותה ואז התפשט בעצמו. היה רגע בו הוא לא היה צמוד אליה והיא קמה כדי לקחת את הבגדים ולהתלבש ואז **"הוא דחף אותי על הספה והוא נשכב מעלי והוא התחיל לנשק אותי ואז הוא החדיר את האיבר המין שלו לאיבר המין שלי והיה לי והוא גמר אחרי זה בחוץ, על הבטן שלי ואז כשהוא קם היה לו כמו כתם של דם על הספה ואז הוא שאל אותי, הוא שאל אותי אם הייתי בתולה אמרתי לו שכן... הוא קם והלך שטף את עצמו, הלכתי התחלתי להרגיש כמו סחרחורת והיה לי כאבים בין הרגליים, אמרתי לו שייקח אותי, הוא רצה שאני אשאר איתו ואני לא רציתי... ו-הוא לקח אותי הביתה"** (עמ' 99 לפרוטוקול). עוד באותו אירוע: **"אבי אמר לי להוציא את האיבר מין שלו לשלי והכניס לי אותו לפה ו-כאילו זה היה כל הזמן משהו שאני, לא רציתי, אני לא ידעתי זה היה פעם ראשונה שלי אחרי הכול ו-ואז הוא החדיר לי אותו בחזרה לאיבר מין ואז הוא גמר בחוץ... על הבטן"** (עמ' 100). לפני כן לא הייתה בקשר כזה עם אף ילד או גבר. לא ידעה מה זה ואם זה טוב או לא, הייתה לה הרגשה של סיוט והנאשם אמר לה: **"אני סומך עליך שזה בינינו ואת לא אומרת לאף אחד"**.

בפעם הרביעית סיכמה איתו מתי היא באה אליו. ליד דירת הנאשם יש סמטה שם הנאשם החנה את האוטובוס. כשהיא הגיעה לשם הנאשם היה באוטובוס באמצע שיחה, נתן לה את המפתחות שלו ואמר לה לעלות אליו הביתה ולחכות לו. עלתה וחיכתה ואחרי כמה דקות הוא הגיע **"והתחיל לחבק אותי ותוך כדי זה שהוא מחבק אותי הוא מפשיט אותי לגמרי וגם את עצמו והבנתי ש-מה שכאילו קרה פעם הקודמת זה מה שהולך לקרות. עכשיו, אני לא רציתי, אז-לא, לא היה לי אפשרות, אני בפעמים הראשונות בכלל הייתי קפואה ממש לגמרי, לא יכולתי, לא זזתי, והוא לקח אותי לחדר שלו, הוא לקח אותי לחדר שלו ואמר לי לשכב על הגב, שכבתי שם והוא הכניס לי את איבר המין שלו לפה שלי ואני לא רציתי למצוץ לו, הוא אמר לי הוא רואה שזה לא הולך אז הוא הכניס לי אותו בחזרה לאיבר המין שלי, ואז הוא גמר לי על הבטן בחזרה והלך לשטוף את עצמו ואני הלכתי כאילו הוא הלך להתקלח ואני בינתיים והלכתי הביתה"** (עמ' 101-102). אחר כך הנאשם התקשר אליה ושאל למה היא הלכה, וענתה שחיפשו אותה והיא לא יכלה להישאר.

בינתיים היא המשיכה לנסוע איתו בהסעות כל יום הלך וחזור. הפעמים הראשונות היו בהפרש של יומיים-שלושה.

באותה תקופה עדיין לא קיבלה את המחזור החודשי.

גרסת הנאשם

9. על תחילת הקשר עם המתלוננת העיד הנאשם הן בהודעות שמסר במשטרה והן בבית המשפט.

בהודעה מיום 29.8.12 (ת/1) מסר הנאשם כי הכיר את המתלוננת כשהיה נהג בהסעות של בית הספר והמתלוננת הייתה בת 13-14 "עם ראש של בחורה בת 30". ייתכן שהייתה בת 11, הוא לא זוכר. המתלוננת הייתה מדברת איתו בהסעה, כמו בנות אחרות, ובהמשך השיגה את הטלפון שלו והייתה שולחת לו הודעות SMS. הוא לא נתן לה את מספר הטלפון שלו, היא השיגה לבד - יום אחד התקשרה למשרד ואמרה ששכחה משהו ברכב ההסעות וכך קיבלה את המספר שלו. הייתה מספרת לו על אחותה שמסתובבת עם ערבים, ועל אחות אחרת שהיא "שרמוטה" והשם שלה מסתובב בכל השכונה, גם סיפרה לו שאחיה אנס אותה. היה לה כמו אוזן קשבת ואמר לה שהיא יכולה להיות הילדה שלו. התקשרה אליו בלי סוף. סיפר על כך לרבנית מבית הספר, ושאל אותה למה הם לא מטפלים בכל הבעיות שיש למתלוננת עם משפחתה, גם דיבר עם אבא שלה ואמר לו שרוצה לשבת לדבר איתו בארבע עיניים על המתלוננת. אמר גם למתלוננת עצמה פעמים רבות שתדבר עם הרבנית או עם עובדת סוציאלית או שתתלונן במשטרה. דיבר איתה גם על דברים טובים, כמו על לימודים. לפעמים התקשרה אליו מהבית שלה ולפעמים מחברות. לא קיים איתה יחסי מין, אף פעם.

בהודעה מיום 9.9.12 (ת/2) חזר הנאשם על הדברים. הכחיש שקיים יחסים עם המתלוננת. לא הראה לה סרט כחול, לא החדיר את איבר מינו לפיה או לאיבר מינה, היא ממציאה **"נשבע לך בדברים שלא היו ולא נבראו"**, היא משקרת במצח נחושה. היא סיפרה לו שאח שלה אנס אותה כשהייתה בת 7 ושהיה לה חבר איתו קיימה יחסי מין.

בבית המשפט מסר הנאשם שהוא גרוש ואב ל-3 ילדים. גר בארצות הברית משנת 2002 עד ינואר 2008 ואז התחיל לעבוד בחברה של גבריאיל כהן, שהוא הדוד של גרושתו, כנהג של בתי ספר. בתקופה זו לא עבד עם בית הספר בו למדה המתלוננת. במהלך 2008 יצא שוב לארצות הברית לתקופה קצרה וחזר. את המתלוננת הכיר בשנת 2009 לערך. לדברי הנאשם, הנהגים תמיד מגיעים לבית הספר 10 דקות לפני שהלימודים מסתיימים, ומחכים שהבנות יתאספו. יום אחד המתלוננת הגיעה לאוטובוס, סיפרה לו שקוראים לה הודיה ושהיא רוצה לספר לו משהו. שאל למה היא רוצה לספר לו, והפנה אותה למורה, והיא ניסתה לשכנע אותו. שאל בת כמה היא ואמרה שהיא בת 13. אז היא סיפרה לו שכשהייתה בת 7 אחיה אנס אותה. זה הדליק לו נורה אדומה. שאל אותה מה היא עשתה וענתה שלא עשתה דבר אבל רוצה להתנקם. אמר לה לספר על כך להוריה והיא אמרה שהיא לא מסתדרת עם אמא שלה. בהמשך היא גם סיפרה לו שההורים שלה פרודים ושהיא הכבשה השחורה במשפחה. כשהיא סיפרה לו על אחיה לא היה לו הטלפון של המורה שלה ולכן חיכה לשבוע לאחר מכן בו הוא הסיע אותם לטיול. בטיול, בזמן שהעמיסו ציוד על האוטובוס, הוא קרא למורה ואמר לה שיש אחת בשם הודיה שסיפרה לו כל מיני דברים. המורה עשתה תנועה של תפיסת ראש, כאילו היא המומה. המורה אמרה שאין ילדה בשם הודיה וביקשה שיצביע עליה, וכשהצביע היא אמרה לו את שמה האמיתי של המתלוננת. אז הבין שהמתלוננת שיקרה לו. בדיעבד גם יודע שהמתלוננת שיקרה לו כשאמרה שהיא בת 13 כי הייתה בת 11. המורה אמרה שהיא לא רוצה יותר לשמוע, אולי פחדה שהדבר ייפגע בבית הספר. יותר מזה לא עשה כי זו לא האחריות שלו. היום כועס על עצמו שלא פנה למשטרה, אז כל הסיפור לא היה קורה.

מספר ימים לאחר מכן המתלוננת התקשרה למשרד ואמרה ששכחה את התיק שלה, וכך קיבלה את מספר הטלפון שלו.

בהתחלה היה כמו אוזן קשבת בשביל המתלוננת. היא סיפרה לו שאחת האחיות שלה הולכת עם ערבים וביקשה שיעזור לה לצאת מזה, הסכים ואמר לה למסור את מספר הטלפון שלו לאחותה, והסביר לה שעם אחותה שבת 30 הוא יכול לצאת אבל לא איתה, אבל מוכן לדבר איתה.

מערכת היחסים בין המתלוננת לנאשם - עיקר התקופה

גרסת המתלוננת

10. לדברי המתלוננת, לאחר המפגש הרביעי לערך התחילה ביניהם שגרה - כל יום הנאשם היה אומר לה מתי לבוא אליו, כשהיא הגיעה הם היו יושבים, לפעמים רואים סרט כחול, לפעמים שותים שתייה חריפה שהנאשם הביא, ואז קיימו יחסי מין. **"זה היה בדרך כלל כל הזמן"** (עמ' 102). כך היה במשך שנתיים, גם בכתה ו' וגם בכתה ז'. היא באה כל יום אחר הצהריים, לפעמים על חשבון בית הספר, לפעמים פספסה בכוונה את ההסעה בבוקר ובאה אליו בזמן ההפסקה שלו וכך איחרה לכיתה. **"לא זכור לי שהיה יום שלא הייתי אצלו"** (עמ' 146). רק אם היה מקרה בו הוא לא יכול היה שהיא תבוא, כמו כאשר יצא כנהג לטיולים של כמה ימים, היא לא הייתה באה. אם לא רצתה לבוא הוא היה מאיים עליה שידרוס אותה או את האחים שלה, שגם אותם הסיע בהסעה.

לפעמים אמר לה לבצע בו מין אוראלי, לפעמים החדיר את איבר מינו לאיבר מינה, ולפעמים גם החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה: **"ואחרי שהוא הפשיט אותי הוא אמר לי לשכב על הבטן, הוא הוציא, הוא היה ממש לידי, חיכיתי, הוא הוציא כמו בקבוק אפור שקוף כזה, אחרי כמה זמן הוא אמר לי שזה סיליקון והוא מרח לי על פי הטבעת, הוא ריסס את זה, כמו ספריי ג'ל כזה, הוא ריסס לי ונשכב עליי והחדיר את איבר המין שלו לפי הטבעת שלי. וזה ממש כאב לי כל הפעמים הראשונות שכאב לי, אחרי זה אמרתי לו הוא אמר לי שאני אתרגל ואחר כך לא יכאב לי"** (עמ' 103). לא זוכרת מה הייתה תדירות היחסים האלה אבל רוב הפעמים שזה קרה זה היה בדירה הראשונה שגר בה. היו פעמים שהיו יחסים גם בפי הטבעת וגם באיבר המין.

בהתחלה היה לוקח אותה אליו, לפעמים מהבית ולפעמים אסף אותה מתחנת דלק, בהמשך היא כבר ידעה את הכתובת שלו והלכה אליו לבד.

כשהתחילה לבוא אליו, בגיל 11, עדיין לא קיבלה מחזור. הנאשם אמר לה שכשהיא תקבל שתודיע לו. קיבלה מחזור באמצע כיתה ז', בגיל 12.5, והנאשם נתן לה כדורים, לא יודעת איזה.

הנאשם אמר לה שכשהיא תגיע לגיל 18 הוא לא יצטרך להיות איתה בפחד, הם יהיו יחד ליד כולם, יתחתנו ותהיה להם ילדה בשם מעיין. הנאשם אמר לה שהוא סומך עליה שאף אחד לא יודע מהקשר הזה, אבל לא אמר לה שזה קשר אסור כי היא מתחת לגיל 18. רק בהמשך אמר לה שמסוכן שיראו אותם יחד.

בדרך כלל הנאשם היה מתקשר אליה, היא התקשרה אליו מהבית שלה רק אם הוא לא התקשר.

כשנה וחצי לאחר תחילת הקשר התחילה לבוא מרצונה כי התאהבה בנאשם. בתקופה זו גם כתבה יומן - מדובר במחברת בה כתבה דברים בכיתה ז', כשהייתה בת 12.5 לערך. לא יודעת למה כתבה, רצתה לפרוק את הרגשות שלה. לא כתבה רק לגבי הנאשם אלא גם סתם בדיחות וסיכומי שיעור. באותה תקופה הרגישה שהנאשם אוהב אותה, והיה לה טוב. במקום לצאת עם המשפחה שלה היא הייתה באה אליו והרגישה כיף. הנאשם היה נותן לה כסף, מגע, כל מיני דברים, וכך התחילה לאהוב אותו. לא אמרה

לו פנים מול פנים שהיא אוהבת אותו כי התביישה, רק כתבה זאת אצלה ביומן או במסרונים ששלחה לו. כל עוד היא עשתה מה שהנאשם אמר לה והייתה ממושמעת, הכול היה בסדר, עד שלא רצתה לעשות מה שאמר.

הנאשם נתן לה טלפון באמצעותו דיברה איתו, לא זוכרת מתי בדיוק. בשלב מסוים אמא שלה התחילה לומר לה שהיא יודעת שהיא יוצאת ושהיא יודעת שיש לה עוד טלפון ודרשה שתתן לה אותו, וכך עשתה.

באותה תקופה גם חרטה לעצמה על הידיים והרגליים מספר פעמים, עם אולר או סרגל או עם מקל טיפקס. לא הייתה לה סיבה לכך, פשוט הרגישה צורך. עשתה זאת שמונה או תשע פעמים.

בכיתה ו' בכלל לא הייתה בכיתה, כל היום הסתובבה, לימודיה נפגעו.

בערך בכתה ז' התחילה ביניהם תקשורת מינית דרך הטלפון. זה היה בעיקר כשהנאשם היה באמריקה. באחת הפעמים היא הקליטה אותו בטלפון של אמא שלה, לא ביקשה את רשותו כי ידעה שהוא לא יסכים. אחר כך תמללה את השיחה ליומן שלה, ומחקה אותה מהפלאפון.

יודעת שלנאשם היה קעקוע ביד וכשהוא הוריד אותו לקחו לו חתיכת עור מהרגל כדי לכסות את הקעקוע וכך יש לו ביד ימין למעלה כמו סימן כחול. על הישבן יש לו צלקת, הוא סיפר לה שעשו לו שם ניתוח פלסטי כדי לכסות קעקוע. ראתה את הגוף שלו כשקיימו יחסי מין. אם הוא לא היה מספר לה על מקור הכתמים, היא לא הייתה יודעת שזה מקעקוע.

תמיד כשבאה אליו הנאשם היה בסוג של פחד. היא רצתה לדעת למה וכל פעם הוא סיפר לה משהו אחר, שלא יראו אותם, כי היא קטנה וכו'. לא הבינה את המשמעות של הדברים.

בסוף כתה ז' קפצה ישר לכיתה ט' ועברה ללמוד בפנימייה. באותה תקופה יצאה מהפנימייה פעמיים או שלוש בשבוע, בתואנה שכואב לה הראש או הבטן, ונסעה אל הנאשם באוטובוסים. היו יושבים ושותים ואז **"אותו דבר"** (עמ' 124). הנאשם לא הגיע אף פעם לפנימייה כי פחד שיראו אותם יחד. אם אמרה לו שלא רוצה לבוא הוא כבר לא יכול היה לאיים עליה אבל איים על האחים שלה: **"אז היה עושה לי חבל, אחים שלך וזה"** (עמ' 158). כשהייתה בכתה ט' הנאשם נסע לארצות הברית לחודש בערך.

קרוב לגיל 14 המחזור שלה התעכב והיא סיפרה לנאשם. הנאשם לקח אותה למקום כלשהו, לא יודעת איפה, דיבר עם חבר שלו ואז יצא עם משהו שהיא הייתה צריכה לשתות. אחרי זה הייתה מאד מטושטשת שלושה ימים **"הייתי כמו גוססת הייתי במיטה, לא יכולתי לזוז, כלום"** (עמ' 110). אחרי זה, כשהיו בדירה בדירה שלו ודיברו על חתונה, הנאשם אמר לה שכשהיא תגיע לגיל 18 הוא יתחתן איתה. היא דיברה על הילדה שתהיה להם ואז אמר לה הנאשם שלא בטוח שהיא תוכל להביא ילדים לעולם כי היא עברה משהו קשה. הוא לא אמר לה מה זה אבל הבינה שעברה הפלה.

חוץ מהנאשם לא היו לה קשרים עם מבוגרים אחרים, למעט יהודה ואיציק. איציק הוא איציק אלמקייס, חבר של הנאשם שעובד גם הוא בהסעות. יהודה גם הוא חבר של הנאשם, לא מוכנה למסור את שם המשפחה שלו. את שניהם הכירה דרך הנאשם. כאשר נחקרה במשטרה מסרה שגם איציק נגע בה אבל לא מסרה יותר פרטים כי היא מפחדת ממנו. הוא מקיים את מה שהוא מאיים **"איציק כאילו, אם היה צריך כאילו הוא היה רוצה משהו ולא הייתי עושה, אז נותן סטירה ומיישר אותי"** (עמ' 114). לא מוכנה ולא מסוגלת למסור פרטים על טיב היחסים איתם. מפחדת מהם. לכן גם לא הגישה תלונות כנגדם (יצוין כי המתלוננת סירבה להעיד בעניין חבריו של הנאשם, איציק ויהודה, אך ביומנה

מצויים פרטים נוספים לעניין זה).

11. כאמור לעיל, המתלוננת כתבה יומן בחלק מהתקופה הרלוונטית. הדבר התברר במהלך שמיעת התיק, ולאחר דיונים בעניין הוגש היומן במלואו - ת/28.

לדברי המתלוננת, באחת מחקירותיה במשטרה, החוקר שאל אותה אם הייתה כותבת את שעבר עליה, ואז סיפרה לחוקר שיש לה יומן שכתבה באותה תקופה. לא סיפרה מלכתחילה את הדברים כי לא רצתה שידעו בכלל שהיה לה יומן. האמת היא שכל שנה כתבה יומן, אבל כשהחוקר דיבר איתה היא התייחסה רק ליומן השני שכתבה, בכתה ט' או י', בו יש רק קצת דברים על הנאשם (להלן: **"היומן השני"**), כי לא הסכימה בכלל שידעו שיש לה יומן שכתבה ממש במהלך התקופה (להלן: **"היומן הראשון"**). לגבי היומן השני לא היה אכפת לה שידעו שיש יומן כזה רק לא רצתה לספר את תוכנו, אך לגבי היומן הראשון היא אפילו לא הסכימה שמישהו ידע שהיה בכלל יומן כזה. כאשר החוקר ביקש ממנה שתביא את היומן למשטרה, כשהכוונה היא ליומן השני, היא אמרה שלא מסכימה "בשום פנים ואופן" כי מדובר ביומן אישי שמוחזק בכספת האישית ולאף אחד חוץ ממנה אין נגיעה אליו. רק בהמשך, אחרי ששוכנעה להגיש את היומן השני והסכימה שיצלמו ממנו קטעים שהיא תרשה, היא הבינה שכדאי להביא לה את היומן הראשון כי זה היומן שיעזור למשטרה. בהמשך שרפה את היומן השני על המרפסת בבית.

לגבי היומן הראשון, ת/28 (אשר נכתב בתוך מחברת יומן שכל עמוד בו כולל 4-5 ימים, ר.פ.פ.) - כתבה אותו בכתה ז', במהלך השנה השנייה של הקשר עם הנאשם. הדברים לא כתובים לפי סדר התאריכים המקורי של היומן אבל הכל היה באותה השנה. כתבה ברצף, התחילה במקום בו סיימה בפעם הקודמת, כך שיש דברים שבמקרה תואמים בדיוק את הימים בהם הם נכתבו, ויש דברים שלא. לא תיעדה כל פעם שהייתה עם הנאשם, וכאשר תיעדה לא תמיד זה היה באותו יום. יש ביומן דפים ריקים, לא יודעת למה. מיד אחרי היומן הזה, כשהייתה בכתה ט', כתבה עוד יומן, הוא היומן השני אותו השמידה.

גרסת הנאשם

12. גרסתו של הנאשם לשלב זה של מערכת היחסים עם המתלוננת:

הנאשם, כאמור, טוען כי לא הייתה ביניהם כל מערכת יחסים מעבר לדיבורים.

בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי לאחר תקופת מה בה המתלוננת שטחה לפניו את צרותיה והוא הקשיב לה: **"אני הייתי כמו עובד סוציאלי בשבילה"** (ת/1), המתלוננת התאהבה בו והתחילה להתקשר אליו בלי סוף. בדקה היה מקבל ממנה עשרה צלצולים ולא עונה. לפעמים העלתה תכנים מיניים והוא הקשיב לה, היא סיפרה למשל שהיא מאוננת באמבטיה, אך הוא לא התייחס לכך כי אינו קשור לזה. סיפרה לו ששכבה עם החבר שלה והוא היה אומר לה: **"די עם השטויות האלה"** (ת/1) ולא העלה מיוזמתו תכנים מיניים. המתלוננת גם הורידה באיפון שלה סרטי פורנו והראתה לו. הייתה לו כוונה טובה, שהמתלוננת לא תיפול לדברים לא טובים, **"והיא כל הזמן הייתה נדבקת"** (ת/1). לדברי הנאשם, המתלוננת ידעה היכן הוא גר כי כאשר גר בדירה הראשונה זה היה ליד חברות שלה, והיא גם עקבה אחריו. לדבריו היא יודעת איך הבית שלו נראה מבפנים כי זו דירת חדר וכאשר הדלת פתוחה רואים הכול. היא הייתה אצלו פעם אחת, הם עמדו בכניסה ודיברו והוא הסביר לה שהיא צריכה להתרכז בלימודים. המתלוננת עקבה אחריו בכל שלושת הדירות בהן גר. היו פעמים שבאה אליו לדירה השנייה, זו דירת חדר והדלת תמיד פתוחה: **"איך שאתה נכנס אתה רואה את כל הבית"** (ת/1), הם לא דיברו בתוך הבית

אלא היה יוצא איתה החוצה.

לדברי הנאשם, לא היה בינו לבין המתלוננת קשר במיילים דרך המחשב, רק בפלאפון. הוא בכלל לא יודע את הקוד שלו לאימייל.

לגבי צלקות וסימנים על גופו טען כי פעם המתלוננת ראתה אותו כאשר עמד בגינה ועשה מנגל, היה עם מכנס קצר ואולי בלי חולצה, ולכן היא יודעת שיש לו כוויה על כתף ימין. פעם גם המזגן לא עבד בהסעה והוא היה עם גופיה ואולי גם אז ראתה את הכוויה. יש לו גם צלקת ברגל ימין בגלל ניתוח פלסטי שעבר, אולי המתלוננת ראתה אותה כשבא להסעות יום אחד עם מכנסיים קצרים. יום אחד המתלוננת הגיעה אליו הביתה בהפתעה, בדיוק כשהוא היה במקלחת. דלת הבית לא הייתה נעולה והמתלוננת נכנסה. המקלחת ממש מול הדלת, וכשהוא יצא עם מגבת המגבת נפלה לו וכך המתלוננת ראתה שיש לו כתם על הישבן.

לטענת הנאשם, הוא מעולם לא קיים יחסי מין עם המתלוננת, לא לקח אותה לעשות הפלה ולא איים עליה שידרוס אותה.

כן טען כי לא אמר למתלוננת שיתחתן איתה כשתהיה בת 18, **"מאיפה היא ממציאה את הדברים האלה"** (ת/2). לדבריו הוא סיפר למפקד שלו במילואים, מח"ט גרובר, שיש אחת שמשגעת אותו.

לגבי איציק שהוזכר על ידי המתלוננת טען כי איציק אלמקייס עובד איתו בהסעות, וכאשר היה בארצות הברית, איציק התקשר אליו וסיפר לו שהמתלוננת מנסה להתחיל איתו, שולחת לו מסרונים ומטרטרת אותו, עד שהוא איים עליה שיפנה למשטרה והיא הפסיקה.

הנאשם טען כי המטרה שלו ביחס למתלוננת הייתה חיובית, **"נסחפתי אולי בטיפשותי. היא יכולה להיות הילדה שלי. אני אולי באיזה מקום הייתי צריך לעצור את זה"** (ת/1).

בבית המשפט הרחיב הנאשם את גירסתו.

הנאשם טען כי בחקירתו במשטרה הרגיש שרוצים "לתפור לו תיק", החוקר כתב מה שרצה, לא היה לו כל אמון בחוקרים. לכן גם סירב לחתום על ההודעה. לדבריו הוא החליט שיגיד בבית המשפט מה שהוא רוצה.

הנאשם העיד כי כאשר יצא לטיול עם בית הספר, הראה למורה מסרון שהמתלוננת שלחה לו והמורה אמרה לו לא להתייחס. כאשר הגיע לביתו לאחר הטיול, ראה את המתלוננת עומדת בחניה והיא אמרה שהיא רוצה לדבר איתו. אמר לה שהוא לא יכול כי למחרת הוא צריך לקום בחמש וחצי בבוקר, ושאל אותה איך היא תגיע הביתה כי אין כבר אוטובוסים, היא ענתה שתישן אצל חברה בסביבה והוא הלך הביתה.

אז התחילו ביניהם שיחות, והוא שימש לה אוזן קשבת. בהמשך סיפרה לו המתלוננת שעוד לפני שהם הכירו היא התאהבה בו. היא חקרה וידעה שהוא גרוש עם ילדים.

לאחר מכן התחילה לומר לו שהיא רוצה לקיים איתו יחסי מין, **"בכל מחיר רוצה אותך"** (עמ' 197). הוא הסביר לה שזה לא הגיוני אבל היא לא קיבלה את דבריו והטרידה אותו בטלפונים ומסרונים. לדברי הנאשם, המתלוננת הייתה מגיעה אליו הביתה, עקבה אחריו, הציקה לו, כל יום היו מעל חמש עשרה שיחות טלפון וששה-שבעה מסרונים בדקה. סיפרה לו על חוויות לא טובות שלה, על חבר שקיימה איתו

יחסים והם נפרדים בצורה לא טובה, היו לה הרבה פנטזיות. סיפרה לו על אחותה שהולכת עם ערבים וביקשה שיעזור לה לצאת מזה. כך היה שנתיים. הנאשם העיד כי הוא יודע שהמטרה של המתלוננת הייתה לקיים איתו יחסי מין, היא אמרה לו את זה במסרונים ואנשים ראו את זה (למשל גיסתו). ההצקות שלה הסלימו ועברו לדרישות מיניות מופרזות. הוא נזהר ממנה, אמר לה שהוא יכול להיות אבא שלה ולא יכול לקיים איתה יחסים אבל היא לא קיבלה את זה. היא הראתה לו פורנו שהורידה לטלפון שלה. המתלוננת גם רצתה לעשות איתו שיחות ארוטיות והוא סירב.

לדברי הנאשם, הוא לא המשיך להתלונן על המתלוננת לפני המורה וכן לא פנה למשטרה כי כאב לו הלב והוא ריחם עליה, אבל סיפר לחברים.

הנאשם העיד כי התגורר בדירה הראשונה שישה חודשים. המתלוננת הגיעה אליו לדירה זו שלוש פעמים: בפעם הראשונה הוא לא היה בבית ושמע על כך מהשכנים, בפעם השנייה היא באה כביכול כדי לשאול אותו משהו אבל אחרי 5 דקות אמר לה שהוא צריך לזוז, וכך גם בפעם השלישית. הכחיש כי המתלוננת הגיעה אליו בבוקר וטען כי זה לא אפשרי, הוא היה יוצא כל בוקר להסעות ב-06:00 וחזר הביתה רק ב-09:00 לערך, בשעה שהמתלוננת כבר הייתה בבית הספר.

לאחר מכן טס לארצות הברית, שם שהה שלושה חודשים כי חשב להשתקע שם, חזר לארץ והכיר את חנוך שהוא בעל חברת "מרחבים" שסידר לו את הדירה השנייה, ושם גר כחצי שנה. המתלוננת הגיעה אליו הרבה לדירה זו והוא היה דוחה אותה.

בדירה זו היה המקרה בו המתלוננת הפתיעה אותו כשהיה במקלחת: דלת המקלחת נמצאת בדיוק מול דלת הכניסה שלא הייתה נעולה, והוא התקלח כשדלת המקלחת פתוחה. המתלוננת נכנסה לדירה בלי לדפוק וראתה אותו כשהוא עירום. כך גם ידעה פרטים על הגוף שלו. הוא כעס עליה ואמר לה שהיא מפגרת ומטומטמת ואיך היא לא מודיעה שהיא באה, והיא השיבה שלא יכעס כי היא חתה לזה שנה וחצי, כל הזמן חשבה עליו ורצתה אותו. לדברי הנאשם, הוא שם על עצמו מגבת והיא אמרה לו לשבת לידה. הוא פחד שאנשים חלילה יחשבו שהיה ביניהם משהו, אך התמתן וישב לידה. המגבת הייתה גדולה וכיסתה אותו לגמרי. הם ישבו בספה של שניים, המתלוננת הורידה חולצה ונשארה עם חזייה. הוא אמר לה לא לעשות זאת, הרגיש כמו אילם, פחד מעצמו. זה היה אחרי חודש בו הם לא נפגשו כי היא הייתה בפנימייה. המתלוננת נשענה לו על החזה והוא ליטף לה את השיער כדי להרגיע אותה ולשחרר אותה, בלי לחבק אותה. אמר לה שהוא צריך ללכת ושהיא עשתה לו התקף לב. המתלוננת ביקשה להישאר איתו אבל הוא אמר לה להתלבש וללכת, וגם הוא הלך.

לדברי הנאשם הוא תמיד דחה את המתלוננת. כדי להתחמק ממנה היה הולך לשוק אחרי העבודה ונשאר שם עד הלילה. אנשים שאלו אותו למה הוא לא הולך הביתה והוא אמר שלא יכול ללכת כי הוא מפחד. לדבריו **"פשוט מאד הייתי נרדף אדוני כבוד השופט ממש הייתי נרדף"** (עמ' 198). הוא החליף שלוש פעמים את כרטיס הסיים של הטלפון שלו והיא כל פעם הצליחה למצוא אותו. הרגיש מאוים וחי בפחד, היא הכניסה אותו לפרנויה. גם כשברח ממנה לארצות הברית היא רדפה אחריו, יומיים שלושה אחרי שהגיע לשם הוא קיבל ממנה שיחת טלפון והיא אמרה לו שאם היא תרצה, היא תשיג אותו בכל מקום. כל הזמן אמר לאיציק ש"משהו לא בסדר עם הילדה הזו" ושהוא רוצה להוריד אותה ממנו, וכן סיפר עליה לדוד אפרים, בעל מועדון בו היה מבלה, הראה לו מסרונים שהיא שלחה וביקש ממנו שיזרוק לה כמה מילים כי כבר אין לו כוח.

לדברי הנאשם, כחודש לאחר שברח מהמתלוננת לארצות הברית, הוא חזר ועבד שוב אצל גבריאלי כהן. בתקופה הזו החלו איומים של המתלוננת כלפיו: כשהיה אומר למתלוננת שהם לא יהיו יחד, היא הייתה מאיימת עליו ואמרה לו **"אני עוד אראה לך מה זה. ואתה עוד תראה ותצטער"** (עמ' 243). היא גם קיללה.

לאחר מכן נסע לארצות הברית בפעם השלישית ושהה שם כשבעה וחצי חודשים. לטענת הנאשם הוא רצה להשתקע שם, כדי לסגור חובות כספיים שהיו לו לבנקים, וכן רצה לברוח מהמתלוננת, שתשכח אותו. בפעם הזו כשהיה בארצות הברית, אבא של המתלוננת התקשר אליו. לדברי הנאשם, הוא אמר לאביה של המתלוננת שרוצה לדבר איתו בקשר אליה בארבע עיניים, והאב אמר שהוא מכיר את הבעייתיות שלה. דיברו כמה דקות וסיכמו שייפגשו כאשר יחזור לארץ. כשחזר לארץ לא הספיק לקבוע פגישה עם האב כי היה טרוד בחיפושי דירה ועבודה.

הנאשם טען כי כל תיאורי המין המפורטים בכתב האישום הם שקר וכזב. לא היה אף פעם עם המתלוננת, לא לבד ולא באורגיה. הכול עלילה. בחיים לא שתה איתה אלכוהול, גם לא אמר לה שתהיה להם ילדה בשם מעיין, אלה פנטזיות שלה. הנאשם אישר כי אמר למתלוננת שעוד עשר שנים הם יתחתנו, לדבריו הוא רצה להשתיק אותה ורצה שתבין שיש ביניהם הפרש גילאים גדול ויש בכך בעיה. המתלוננת כל הזמן אמרה שכשהיא תגיע לגיל 18 הוא יפסיק לעבוד על האוטובוס והיא תעבוד ותפרנס אותם, והוא אמר לה שידברו כשתהיה בת 18 או 20. אמר את זה סתם, כדי לרצות אותה.

לגבי איציק אלמקייס טען הנאשם כי מדובר בחבר שלו מההסעות. לדבריו איציק סיפר לו שהמתלוננת רצתה ללכת גם איתו אבל הוא לא יודע מה היה ביניהם ואף פעם לא היה איתם יחד. פעם אחת הוא ביקש מאיציק לעזור לו להוריד ממנו את המתלוננת. לשאלה מיהו יהודה (המוזכר על ידי המתלוננת), טען כי אינו יודע.

הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת או על אחיה.

13. בעדותו בבית המשפט צירף הנאשם שני מסמכים:

האחד, מכתב שהמתלוננת שלחה לו ובו כתבה: **"לנסיך שלי. איפה החיוך המבט והחיבוקים שלך. אני כבר רוצה להיות איתך עם הייתה רואה מה אהבה שלך עשתה לחיי... תודה רבה לך על כל היחס החם שקיבלתי תמיד, הסבלנות ההבנה, העידוד, ההקשבה ועל כל השאר. חיימשללי!! אתה הכימושלם בעולם ואני יכולה להגיד לך רק מילה אחת שהתגעגעתי אליך מאוד... מעריכה ואוהבת..."** (נ/1 - שגיאות במקור, ר.פ.פ.). לדברי הנאשם, המתלוננת הייתה שמה לו הרבה דברים ליד הדלת כמו בקבוקון עם בובות, מצעים, וגם את המכתב הזה. לא יודע למה שמר את המכתב, הוא נשאר בין המסמכים שלו.

השני, מכתב שכתב הנאשם עצמו בהיותו במעצר (נ/2). במכתב מציין הנאשם כי הוא בוש ונכלם וכי כל חטאו הוא כי ילדה-אישה התאהבה בו בצורה אובססיבית, ומשלא נענה לחיזוריה היא החליטה להרוס את חייו בתלונה שקרית ונבזית. הוא קורבן לסיפור קפקאי ומבקש רחמים.

מערכת היחסים בין הצדדים בעת ששהה הנאשם בארצות הברית (7.9.11 - 20.3.12)

גרסת המתלוננת

14. לדברי המתלוננת בעדותה, בעת שהייתה בכיתה י' הנאשם נסע לארצות הברית למשך כחמישה חודשים ובאותה תקופה היו ביניהם חילופי מיילים ושיחות טלפון.

באותה תקופה הנאשם לא התקשר אליה הביתה כי לא רצה שהאחים שלה יענו, אבל היה מתקשר לפנימייה ואומר שזה אבא שלה או משהו אחר.

השיחות ביניהם היו, בין השאר, שיחות ארוטיות: **"הוא היה מתקשר אלי, שואל אותי בא לך להדליק אותי, בא לך לדבר איתי ככה והוא היה מגיע איתי כאילו שאני אעמיד לו את האיבר מין שלו בקיצור וככה הוא היה מדבר איתי על זה"** (עמ' 120), אמר לה להגיד שהיא אוהבת אותו ורוצה להיות איתו, עד שאמר לה שגמר.

בתקופת החגים של אותה שנה היא התקשרה אל הנאשם הרבה פעמים ואבא שלה תפס אותה. אמא שלה התקשרה אליה לפנימייה ושאלה אותה האם היא יודעת מי התקשר הרבה לחו"ל. ענתה לאמא שלה שהיא לא יכולה לדבר וכך התחמקה. אחר כך התקשרה לנאשם והוא סיפר לה שאבא שלה התקשר אליו ואמר לו שהוא יודע שאחת הבנות שלו התקשרה אליו.

התקשרה אליו הרבה: **"כי אהבתי אותו, אני רוצה-כמו חבר שלי לכל דבר והיינו מדברים הרבה"** (עמ' 161).

באותה תקופה הוחלפו ביניהם מיילים רבים. היא כתבה לו שהיא אוהבת אותו וביקשה שישלח לה תמונות שלו, והוא כתב לה שהיא צריכה להיות סבלנית ושהוא מתגעגע אליה. לא יכול להיות שמישהו אחר כתב במקומו את המיילים האלה - גם כי יש לו סיסמא לטלפון ומישהו אחר לא יכול להיכנס לטלפון שלו וגם כי זה סגנון הכתיבה שלו. הוא גם היה אומר לה בטלפון שעוד מעט הוא ישלח לה מייל, ומיד שלח, כך שלא ייתכן שמישהו אחר כתב במקומו.

הנאשם חזר מארצות הברית לפני פסח של שנת 2012. התקשר אליה לפלאפון וסיפר לה שהוא חוזר.

15. הוגשו הודעות שהועברו בין הצדדים בדוא"ל בתקופה האמורה:

(א) ארבעה מיילים שנשלחו מנאשם אל המתלוננת. כל המיילים כתובים בעברית באותיות לועזיות.

מייל מיום 21.10.11 בשעה 19:56 (ת/17(1)): **"הי נשמה אני רוצה שתהיי סבלנית עד שאני אפתור את הבעיה שלי אני מתגעגע ואני צריך את העזרה שלך אז ביי אבי אוהב"**.

מייל מיום 21.10.11 שעה 01:00 (ת/17(2)): **"אני אוהב אותך מתגעגע אליך"**.

מייל מיום 21.10.11 שעה 00:18 (ת/17(3)): **"אני כל פעם שאת מתקשרת אני מרגיש אותך בתוכי"**.

מייל מיום 20.10.11 שעה 23:58 (ת/17(4)): **"אני מתגעגע לגוף שלך"**.

(ב) מייל אשר נשלח מהטלפון הסלולארי של המתלוננת אל הנאשם ביום 12.3.12, ובו תמונות של איבר המין של המתלוננת (ת/18).

(ג) מייל שנשלח מהטלפון הסלולארי של הנאשם אל המתלוננת (סמוך לאחר אותה תקופה, ביום 2.4.12) ובו תמונה של הנאשם (ת/19).

גרסת הנאשם

16. בהודעה מיום 29.8.12 (ת/1) מסר הנאשם ששהה בארצות הברית מספטמבר (2011, ר.פ.פ.) עד מרץ 2012. לא היה עם המתלוננת בקשר כשחזר, היא ראתה אותו בעיר וכך ידעה שחזר.

ביחס להודעות הדוא"ל טען הנאשם שככל הנראה הן נשלחו על ידי חבר שלו כשהם היו יחד שתויים. כשכתב שהוא "מתגעגע" התכוון לגעגועים לארץ. כאשר כתב למתלוננת שתהיה סבלנית עד שיפתור את הבעיה התכוון לחובות שלו.

כן מסר ביחס להודעה בה נאמר "אני אוהב אותך", שזו תגובה להודעה שלה. כשהם דיברו ביניהם היא הייתה משמחת אותו אם סיפרה לו שקיבלה ציון גבוה במבחן ולכן אמר לה שהוא אוהב אותה, כמו שאוהב את הילדה שלו.

ביחס להודעה בה נאמר "אני מתגעגע לגוף שלך", הכחיש הנאשם כי כתב הודעה זו. נזכר שזה היה כשהם ישבו ושתו בניו-יורק. ההודעה נשלחה בשעה בה נהג ללכת לאטלנטיק סיטי לשתות. הכחיש גם שכתב למתלוננת שהוא מרגיש את הגוף שלה, אולי חברים שלו שלחו לה הודעה כזו.

ביחס להודעה בה צילום איברי המין של המתלוננת מסר הנאשם שהיא הייתה שולחת לו תמונות כאלה אך הוא לא היה מתייחס.

ביחס להודעה עם תמונתו טען הנאשם שההודעה נשלחה כבר כשהיה בארץ, כשהמתלוננת לקחה לו את הטלפון בלי רשות ושלחה לעצמה תמונה שלו.

בהודעה מיום 9.9.12 (ת/2) חזר הנאשם על כך שלא הוא כתב את ההודעות הללו, החברים שלו פברקו את זה. הוא בכלל לא זוכר את הקוד לאימייל שלו וגם לא יודע לכתוב הודעות בטלפון. המתלוננת שלחה לו הרבה הודעות והוא ביקש מחברים שלו שיורידו אותה ממנו. אחד החברים שלו, בשם אילן, אפילו פעם שוחח עם המתלוננת בטלפון וצעק עליה שהוא אבא לשלושה ילדים ולא רוצה בכלל להיות איתה בקשר. אולי אילן כתב את ההודעות האלה ואולי חברים אחרים שלו, בעת שהיו יחד שתויים.

בעדותו בבית המשפט העיד הנאשם שהמתלוננת הטרידה אותו הרבה גם כשהיה בארצות הברית. גם שם החליף טלפונים והיא השיגה אותו. הסביר לחברים שלו וביקש שיעזרו לו. פעם גם נתן לחבר שלו אילן לדבר איתה ולומר לה שזה לא בסדר מה שהיא עושה. בשלב מאוחר יותר המתלוננת גם שלחה לו תמונה של איבר המין שלה: **"והיא אומרת לי אני כבר לא יודעת איך להראות לך עד כמה אני אוהבת אותך ומה אני מוכנה עוד לעשות בשביל להראות לך שאני מוכנה הכל"** (עמ' 203).

ביחס לדוא"ל העיד הנאשם שכתב למתלוננת שנסע לארצות הברית כדי לסדר את בעיית החובות, את המייל הזה החברים שלו עזרו לו לכתוב. באותה תקופה הם גרו ארבעה חברים בדירה והוא נתן להם יד חופשית לדבר עם המתלוננת כדי להוריד אותה ממנו. אולי הם כתבו לה את המיילים. החברים שלו הם אלה שהראו לו שהיא שלחה תמונה של איברי המין שלה. לדבריו הוא כעס עליה על כך ואם היה לו את הטלפון של המורה היה מתקשר אליה. כשהחברים שלו כתבו למתלוננת "אני אוהב אותך" הוא לא היה בבית. בהתחלה חשב שאילן כתב את זה ולכן אמר זאת במשטרה, אבל אחרי החקירה שוחח עם אילן והבין שלא אילן עשה זאת. זה אחד החברים האחרים, והם גם כתבו את המיילים האחרים. לא יודע איך להשיג את החברים האלה היום.

איציק סיפר לו שבתקופה הזו המתלוננת התחילה איתו.

סיום הקשר - חשיפת הפרשה

גרסת המתלוננת

17. המתלוננת העידה שלאחר שהנאשם חזר מארצות הברית, בסביבות פסח, הוא התקשר אליה והם המשיכו את הקשר. היא הייתה אז בכיתה י'. הקשר ביניהם נמשך עד סוף שנת הלימודים. הנאשם גר אז בדירה השלישית והיא הייתה אצלו הרבה פעמים. גם עזרה לו לסדר את הדירה והם גם קיימו יחסי מין. בשלב מסוים היא הבינה שהנאשם נמצא עם עוד בנות ואמרה לו שלא יתקשר אליה. הנאשם שאל אותה אם גם היא לא תתקשר אליו, ואמרה שהיא לא תתקשר.

למרות שהם נפרדו היא עדיין הרגישה אליו משהו וכאב לה כשהיא שמעה שהנאשם בקשר עם חברה שלה, לא מוכנה למסור את שמה. לכן שלחה לנאשם, ביום 22.7.12, הודעה ובה כתבה: **"אבי אני לא יודעת מה קרא לך אני שחיה לך בהצלחה עם כל החברות שלך אם אתה לא יודע מה זה לשמור אמונים רק בשבילי אז שיהיה לך הצלחה בהמשך"** (ת/21, שגיאות במקור, ר.פ.פ.).

המתלוננת סיפרה כי נכנסה לאתר אינטרנט בו ניתן לשאול שאלות, והחליטה לשאול בנוגע לקשר שלה עם הנאשם. כל פעם שהייתה עם הנאשם הוא פחד והיא לא הבינה למה, ולכן שלחה שאלה בעניין. ר., מנהל אתר האינטרנט, הפנה אותה לאשתו מ., והיא התחילה לשוחח עם מ. במסרונים וסיפרה לה על הקשר עם הנאשם. מ. אמרה לה להפסיק את הקשר עם הנאשם והיה לה קשה. כך זה נמשך עד שמ. שכנעה אותה להפסיק את הקשר ולהגיש תלונה ולקחה אותה לתחנת המשטרה.

גרסת הנאשם

18. לדברי הנאשם, כפי שהעיד בבית המשפט, כאשר חזר מארצות הברית בפעם האחרונה, במרץ 2012, הוא התגורר בדירה השלישית.

גם לדירה הזו הגיעה המתלוננת שלוש פעמים. בפעם הראשונה הפתיעה אותו כשהיה אצלו אינסטלטור, הוא היה עסוק עם האינסטלטור והיא פשוט לקחה לו את האייפון בלי רשות ושלחה לעצמה תמונה שלו מארצות הברית עם משקה ביד. עשתה זאת כי כשהיה בארצות הברית היא כל הזמן ביקשה שישלח לה תמונות שלו והוא התחמק.

הנאשם העיד, הן במשטרה והן בבית המשפט, שבשלב מסוים הוא הבהיר למתלוננת שאינו רוצה בקשר עמה, שהוא **"לא יכול לשגעונו של"** (ת/1) ואז המתלוננת החליטה לנקום בו. לדבריו, הוא אמר לה שטוב שהיא מרגישה בוגרת אבל הגיל שלהם לא מסתדר וגם אם הם יתחתנו זה יהיה עוד עשר שנים. המתלוננת כעסה עליו: **"ופשוט מאד היא ניצלה פה את רוח הסערה איך שאומרים. ואמרה יאללה זה הזדמנות שלי. ותמיד אמרה לי כשאני עוד אתנקם בך. ואני עוד זה, ואתה עוד תצטער ואתה עוד ככה ועוד ככה"** (עמ' 201). לטענתו כל הדברים שאומרת המתלוננת לא היו ולא נבראו, הכול עלילה שהיא רקחה (עמ' 243).

ראיות נוספות

מטעם המאשימה

19. במסגרת חקירת הפרשה נערך עימות בין המתלוננת לנאשם (ת/4).

בעימות נראית המתלוננת כשהיא צועקת ואומרת לנאשם שלא ישקר וכי הוא ישלם על מה שעשה. מספרת שהתחיל לקיים איתה יחסי מין כשהיית בת 11.5, עוד לפני שקיבלה את המחזור החודשי. שהביא לה פלאפון. **"הוא גמר לי בפה, זיין אותי מאחורה ומקדימה"**, כך היה בכל שלוש הדירות בהן גר. בכל דירה הייתה הרבה פעמים. כך גם ראתה שיש לו כתם על הישבן ובאחת הרגליים למעלה, וכן כמו צלקת ביד.

הנאשם הכחיש את הדברים, אמר שהמתלוננת ממציאה דברים שהיא זו ששלחה לו מכתבים ועשתה טלפונים רבים והוא ריחם עליה והיה לה אוזן קשבת. היא סיפרה לו על המחזור שלה, על חבר שלה, שלחה לו תמונות שלה. הכחיש שקיים איתה יחסי מין וטען שהיא מנסה להפליל אותו.

20. החוקרת רס"ר שרון נחמיה העידה על נסיבות גביית הודעתה של המתלוננת:

רס"ר נחמיה מסרה כי היא חוקרת כבר 10.5 שנים, בעיקר עבירות מין, וכי זו הייתה אחת התלונות הקשות יותר שראתה ואחת המתלוננות הקשות ביותר, גם בגלל גילה וגם בגלל הקושי הגדול שהיה לה. כל משפט היה "כמו חליבה" **"מאד היה קשה. בכתה המון, רעדה המון, השפילה מבט, הרבה שאלות ששאלתי היא אמרה לי תעברי שאלה"** (עמ' 14) **"אני רוצה להגיד כבודכם שזה אחד התיקים הכי מזעזעים שטיפלתי בהם"** (עמ' 16). היה צריך לגרור את המתלוננת לדבר. המתלוננת פחדה מהנאשם בשל איומים.

ליוותה את המתלוננת גם לבדיקה בבית החולים וולפסון. בתחילה כשנאמר למתלוננת שהיא צריכה להיבדק היא הסכימה. אחר כך נגבתה העדות ואז המתלוננת הייתה שבורה ולא הסכימה להיבדק, בכתה מאד וביקשה שיעזבו אותה. היא ישבה עם המתלוננת קרוב לשעה כדי לשכנע אותה ולהסביר לה את חשיבות הבדיקה. בעקבות כך המתלוננת הסכימה בתנאי שהיא תלווה אותה. כל הדרך המתלוננת הייתה שקטה מאד, היה נראה שהיא מפחדת.

21. אביה של המתלוננת:

נשוי ואב ל-11 ילדים.

העיד כי כחודש לפני חקירתו במשטרה (שהייתה בדצמבר 2012, ר.פ.פ.) הוזמן להגיע ליחידה למתבגרים, שם נאמר לו שהמתלוננת עברה חוויה מאוד קשה. לא הסכימו למסור לו פרטים ורק ביקשו ממנו שהמתלוננת תתייצב ותקבל תמיכה.

שוחח עם המתלוננת, שאל אותה למה לא שיתפה את ההורים והיא ענתה שפחדה כי הנאשם איים עליה שידרוס את האחים שלה שנוסעים בהסעות. עד היום המתלוננת לא סיפרה לו בדיוק מה קרה, היא מטופלת ביחידה למתבגרים ושם הדריכו את ההורים לא לחקור אותה.

רק בשלב זה החל להבין את השינויים שחלו בבתו. מילדה פורחת, מחוננת, ללא קשיים ובעיות, המתלוננת התדרדרה, לא קמה לבית הספר, היו לה התפרצויות זעם, בכי ומשבר, אמרה: **"אני רוצה למות, אני לא רוצה את החיים האלה, נמאס לי"** (עמ' 78) וזו גם הסיבה שהחליט להעביר אותה לפנימייה. הוא בעצמו הלך כמה פעמים לדבר עם המורות וגם הן אמרו שמהו עובר עליה, שזו לא אותה ילדה. פעם בליל שבת עשה קידוש והמתלוננת לא הגיעה, אף אחד לא ידע איפה היא, זה היה יוצא

דופן כי בקידוש כולם בבית. פתאום הגיעה מאוחר וסיפרה סיפור שפגשה בבית כנסת יהודי שהיה צריך עזרה להגיע לכתובת מסוימת.

האב העיד כי באחד הימים קיבל חשבון טלפון "מנופח" וכשבדק את העניין גילה שהתקשרו כל הזמן לאותו מספר בחוץ לארץ. התקשר לאותו מספר טלפון ומהצד השני ענה לו מישהו בעברית עם קול צחקני. שאל האם מישהו מתקשר אליו מהמספר הזה, ונאמר לו שזו טעות. שאל אם הוא בטוח כי המספר הזה מופיע בפירוט שיחות הטלפון השלו, ונענה שזו טעות. כך נגמרה השיחה. בירר עם כולם בבית מי התקשר ואף אחד לא ידע. הניח שמישהו התחבר להם לקו. לא העלה בדעתו שזה אחד הילדים בבית "זה היה רחוק מהמציאות" (עמ' 82).

22. ל' היא הרבנית (עליה העיד הנאשם), משמשת מזה חמש שנים כסגנית מנהל בית הספר בו למדה המתלוננת.

לדבריה, המתלוננת הגיעה לבית הספר בכיתה ד' או ה', לאחר שעברו דירה מבני ברק. למדה בבית הספר עד סוף כיתה ז', ומאחר שהייתה ברמה גבוהה הם הקפיצו אותה ישר לכיתה ט'. בפסח של כיתה ז' המתלוננת החלה ללמוד עם תלמידות כיתה ח', ובסוף אותה שנה עלתה לכיתה ט' בפנימייה. מדובר בתלמידה למופת, מצטיינת ובלי בעיות התנהגות. לא זוכרת שהיא נעדרה מהכיתה.

לדברי העדה היא לא מכירה את המתלוננת באופן אישי כי לא לימדה אותה, אבל מדובר במשפחה טובה. הרמה של המתלוננת הייתה גבוהה מידי לכיתה ואולי בגלל זה ההתנהגות שלה הייתה קצת מושכת תשומת לב. היא הפריעה למורות, לא רצתה ללמוד ואמרה שזו לא הרמה שלה. אם במשטרה אמרה שלא היו למתלוננת כל בעיות התנהגות, ככל הנראה אז זכרה טוב יותר. העדה הבהירה כי איננה אחראית על בעיות משמעת בבית הספר, אך אילו היו בעיות חמורות הייתה שומעת על כך.

לגבי הנאשם ציינה כי היא מכירה אותו כנהג הסעות בבית הספר לבנות, בבית הספר אסור לדבר עם נהגים, והן נענשות אם עושות כך. לדברי העדה היא איננה זוכרת אם הנאשם אמר לה שיש בעיות עם המתלוננת. אם כן, היא בוודאי העבירה זאת לאחראית המשמעת. איננה זוכרת גם שבאחד הטיולים ניגש אליה הנאשם והציג לה מסרון ששלחה לו אחת הבנות או סיפר לה שלדברי המתלוננת היא נאנסה על ידי אחיה, אילו שמעה דבר כזה לא הייתה מתעלמת מכך.

כן העידה כי לא זכור לה שאביה של המתלוננת דיבר איתה על התנהגותה של המתלוננת, אולי הוא דיבר עם המחנכת או רכזת המשמעת. היא עצמה לא שמעה על כך דבר.

23. גבריאל כהן, בעל חברת ההסעות "מטיילי האושר" (ת/8).

בעבר העסיק את הנאשם בין היתר כנהג הסעות לבית הספר שבו למדה המתלוננת. חוץ מקשרי עבודה אין לו קשר עם הנאשם. הוא בן דוד של גרושתו של הנאשם.

לדבריו הנאשם היה בלגניסט, לא תמיד התעורר לעבודה, אך הוא לא פיטר אותו. עבודתו של הנאשם בחברה הופסקה כאשר יום אחד הנאשם ברח לחו"ל בלי להודיע, כשהוא משאיר את האוטובוס פתוח עם מכשיר הטלפון והמפתחות. לאחר שבוע הנאשם התקשר אליו ואמר לו שהוא בחו"ל ורוצה להשתקע שם. לאחר זמן מה הנאשם חזר ושיגע אותו שאין לו מה לאכול אז הסכים להעסיק אותו שוב לתקופת ניסיון.

לא יכול להיות שהנאשם עשה את ההסעות כשהוא לבוש גופיה. לבש מכנסי ברמודה עד הברכיים. לא זוכר שראה אותו עם מכנסיים קצרים.

לא יודע על קשר של הנאשם עם אחת הבנות. הרבנית פנתה אליו בעבר וביקשה ממנו להורות לנאשם לא לדבר עם הבנות, וכך עשה. אחד האבות התקשר להתלונן על כך שהנאשם מדבר עם הבת שלו, לא יודע את שם האב, זה היה מזמן. שוחח על כך עם הנאשם ומאז לא שמע בעניין.

24. הוגשה חוות דעת של ד"ר הדס גיפס מבית החולים וולפסון, בנוגע לבדיקה שנערכה למתלוננת ביום 5.2.12:

בבדיקה נצפו שרידי קרום בתולין. נאמר כי בפי הטבעת אין סימני חבלה טריה או ישנה.

"הממצאים מתיישבים עם החדרה של חפץ נוקשה, כגון פין בזקפה, ללידן, קרוב לוודאי יותר מפעם אחת. החדרת חפץ נוקשה, כגון פין בזקפה, לפי הטבעת, לא בהכרח מותירה סימן חבלה, ואם היו, יתכן והחלימו בזמן שעבר מהאירוע ועד לבדיקה".

כן נאמר כי: **"ממצאי הבדיקה מתיישבים עם עיקרי התלונה"** (ת/6).

25. הוגש מזכר המתייחס לשיחה שנערכה בין אחד החוקרים לפתולוג ד"ר ריקרדו נחמן, לפיו לדברי ד"ר נחמן, אם המתלוננת לא ילדה, לא ניתן לדעת אם הייתה בהריון (ת/25).

26. הוגשו דו"חות פעולה ומזכרים המתייחסים לפעולות חקירה שנעשו, ובין היתר:

(א) דו"ח פעולה של רס"מ מרדכי משעלי מיום 19.8.12, לפיו נסע יחד עם המתלוננת כדי שתצביע על דירת הנאשם והיא הצביעה על הדירה השלישית שהנאשם גר בה (ת/10).

(ב) דו"ח פעולה של רס"מ משעלי מיום 29.8.12, ממנו עולה כי ניגש לדירה השלישית שהנאשם גר בה כדי לעצור את הנאשם. הנאשם היה בבית וכשהודיע לו כי הוא עצור בחשד לאונס, מסר הנאשם שהוא לא יודע על מה מדובר ושבשבעת החודשים האחרונים שהה בחו"ל (ת/11).

(ג) דו"ח עיכוב מיום 29.8.12 ממנו עולה כי תגובת הנאשם לעיכוב הייתה: **"על מה אתה מדבר"** (ת/12).

(ד) תמונות הנאשם, בחלקן הנאשם לבוש תחתונים ובחלקן לא (ת/20, ת/20א).

(ה) הוגש מזכר ממנו עולה כי נעשו ניסיונות להשיג את אילן פילו, חברו של הנאשם המתגורר בברוקלין, אך ללא הצלחה (ת/26).

27. הוגשה הודעתו במשטרה של ניסים בורוכוב, בעל הבית של הדירה השלישית שהנאשם גר בה (ת/9).

מסר שהשכיר את המחסן שלו כדירת מגורים לנאשם במשך כחצי שנה. לא ראה שבאו אל הנאשם אנשים למעט פעם אחת שראה שבאו אליו הילדים שלו, **"ועוד פעם אחת ראיתי ילדה צעירה. ראיתי אותה מלמעלה מהמרפסת ואז אני שאלתי אותו מי הבחורה הזאת ואבי אמר לי שהיא בת של אחותו או בת דודה שלו באה לעשות אצלו נקיון. אני לא יודע כמה זמן היא היתה אצלו. אני ראיתי מתי שהיא נכנסה אבל לא ראיתי מתי הלכה"**. ראה אותה פעם אחת בלבד. ראה אותו יוצאת מהבית וכשראתה שהוא מסתכל היא נכנסה שוב הביתה כאילו מתביישת. זה היה כחודש או חודשיים אחרי

שהנאשם נכנס לגור שם. במסירת הדירה הבית היה נקי ומסודר.

28. כן העיד בבית המשפט רס"מ רן ישראלי אשר מסר על פעולות חקירה שביצע ובין היתר העיד לגבי יומנה של המתלוננת.

מעדותו עלה כי באחת החקירות, לאחר הגשת כתב האישום, הוא שאל את המתלוננת האם יש לה יומן, היא ענתה בחיוב אך סירבה למסור אותו. אחרי שכנועים רבים המתלוננת הגיעה בעצמה עם היומן למשרד הפרקליטה וסימנה מה היא מוכנה שיצלמו. היא פשוט הניחה מדבקות על החלקים אותם סירבה לחשוף. כעבור זמן מה השתכנעה המתלוננת למסור את היומן בשלמותו. הוא נסע אל המתלוננת לפנימייה, הם נפגשו מחוץ לשער והמתלוננת מסרה לו את היומן.

29. המשטרה ערכה תרגיל חקירה בו הושארו הנאשם ואיציק אלמקייס לבד ברכב משטרתי ושיחתם הוקלטה (הדיסק הוגש ת/3, התמלול ת/3א). לב"כ הנאשם טענות לגבי קבילות ההקלטה. מכל מקום, מהשיחה עולה כי הדוברים ידעו שהם מוקלטים וממילא אין בה דבר.

מטעם הנאשם

30. מטעם ההגנה העידו שלושה עדים:

(א) בן ציון גרובר: סגן מפקד אוגדה, מפקדו של הנאשם במילואים.

העיד שבמסגרת תפקידו בצבא הוא טיפל ועזר להרבה חיילים ובהם לנאשם. היה ביניהם קשר ארוך של דיבורים במטרה להתגבר על קשיים מנטאליים, לפעמים דיברו כל יום. לנאשם היה סיפור ארוך במסגרתו הם גם שלחו אותו לחו"ל, על רקע חובות כספיים, כדי להשתקם, אך זה לא הלך, הנאשם חזר לארץ והם ניסו להכניס אותו לעבודה באגד.

על התלונה במשטרה שמע לראשונה מהאינטרנט. הדבר התחבר לו לשיחות רבות שהיו לו עם הנאשם, גם כשהנאשם היה בארץ וגם בחו"ל, בעיקר בפעם השנייה שהנאשם היה בחו"ל. הנאשם סיפר לו שיש בחורה שמאוהבת בו ורודפת אחריו, ואף הקריא לו לפעמים מסרונים בעלי אופי ארוטי כמו: "אני רוצה לשכב איתך", הנאשם אמר לו שהוא לא רוצה איתה קשר אבל היא לא מפסיקה ושולחת מסרונים ומיילים. אמר לנאשם שהוא אדם מבוגר ואם רוצה בקשר אין בעיה, אבל אם לא רוצה בקשר יעץ לו לנתק קשר ולא לתת לה לרדוף אחריו. לא העלה על דעתו שלא מדובר בבגירה, חשב שמדובר במישהי בגילו של הנאשם. השיחות שלו עם הנאשם בעניין היו במשך למעלה משנה.

לא ראה תשובות של הנאשם למסרונים אלה. לא זוכר אם שאל את הנאשם מה הוא עושה כדי להיפטר מאותה בחורה.

(ב) דוד אפרים: בעל מועדון בשוק מחנה יהודה.

מכיר את הנאשם מהמועדון, מידי פעם הוא היה בא אליהם כדי להעביר כמה שעות. לפעמים בא בערב ולפעמים בבוקר. מידי פעם הנאשם היה מראה לו מסרונים שקיבל מבחורה, לא יודע מי ומה. הבחורה נדנדה לנאשם והוא ניתק אותה כל הזמן, אמר שהיא מטרידה אותו. לפעמים הנאשם היה מקבל את השיחות בזמן שהיה במועדון. לפעמים בשעתיים הייתה מתקשרת 10-20 פעם.

לא שאל את הנאשם האם הוא בקשר אינטימי עם הבחורה כי זה לא עניינו. לא ידע שמדובר בילדה

קטנה.

הנאשם לא ביקש ממנו עצה אלא סתם שיתף אותו, אולי רצה להראות שהוא גבר ושיש לו מחזקות. הנאשם התלונן שהיא מציקה לו והוא יעץ לו להתלונן במשטרה, אך גם לאחר מכן הנאשם המשיך להתלונן.

(ג) דוד אסרף: מלצר במועדון של דוד אפרים.

מכיר את הנאשם 5-6 שנים, הנאשם היה מגיע אליהם למועדון. הנאשם סיפר שיש מישהי שהיתה מתקשרת אליו כל ערב ומטרידה אותו, שולחת מסרונים. כשהנאשם היה בא אליהם בבוקר הוא היה מראה לו מסרונים שקיבל ממנה. ייעץ לנאשם לסגור את הטלפון כדי להתחמק מההודעות, אבל הנאשם המשיך להתלונן. הנאשם רצה להתפטר ממנה וביקש עזרה ממנו ומדוד אפרים. הוא לא ידע בת כמה הבחורה ומי היא.

השיחות עם הנאשם היו תמיד בבוקר כי הוא עצמו עובד רק בוקר.

דין

31. משמיעת העדויות והראיות עולה תמונה של מערכת יחסים מעוותת, אשר נרקמה בין הנאשם, גבר מבוגר, למתלוננת, שהייתה ילדה צעירה. מערכת יחסים שהחלה עת הייתה המתלוננת בת 11 בלבד והכירה את הנאשם בהיותו נהג ההסעות שלה לבית הספר, ונמשכה כ-4 שנים.

32. כאמור, הנאשם אינו מכחיש כי הכיר את המתלוננת וכי היה ביניהם קשר מסויים, אך לדבריו אין ומעולם לא היו ביניהם יחסי מין בשום צורה שהיא. הנאשם טען שוב ושוב, החל מהרגע בו נעצר (ראה ת/11-ת/12), עבור להודעותיו במשטרה (ת/1-ת/2), וכלה בעדותו בבית המשפט, כי הוא היה רק אוזן קשבת למתלוננת, אשר פרשה לפניו את קשייה ושיתפה אותו בחייה. לדבריו המתלוננת היא זו שניסתה לכפות עליו יחסי מין, רדפה אחריו, הגיעה עד לביתו בכל שלוש הדירות בהן התגורר בתקופה הרלוונטית, התקשרה אליו עשרות פעמים ושלחה לו מאות מסרונים והודעות מייל, ואף כשברח ממנה לארצות הברית השיגה אותו שם. ולאחר שהבהיר לה שאין ולא יהיה ביניהם קשר, החליטה המתלוננת להתנקם בו והגישה את התלונה נגדו.

אל מול גרסה זו של הנאשם, עומדת גרסתה של המתלוננת אשר פורטה בהרחבה, וממנה עולה כי הנאשם כפה עליה יחסי מין קשים, פעמים רבות ובצורות שונות כפי שפורט בבית המשפט וביומנה, תחילה תוך שהוא מאיים עליה שידרוס אותה ואת אחיה הקטנים שנסעו אף הם בהסעה שלו, ולאחר מכן מרצונה של המתלוננת, אשר העידה כי בשלב מסוים התאהבה בנאשם והחלה הולכת אליו מרצונה ואף שלחה לו הודעות מייל ומסרונים רבים בהם הביעה את אהבתה אליו ואת רצונה בקרבתו.

הערכת מהימנות הצדדים

33. לאחר שמיעת העדויות ולאור מכלול הראיות, הגעתי לכלל מסקנה כי עדותה של המתלוננת מהימנה ואני מעדיפה אותה על פני עדותו של הנאשם.

ראשית, הרושם שהשאירה המתלוננת בעדותה היה של עדה אמינה, העידה על דברים כפי שהתרחשו, על חוויות שחוותה. עדותה עקבית, קוהרנטית וסדורה.

המתלוננת מסרה גרסה ארוכה ומפורטת, תוך התייחסות למקומות בהם התבצעו המעשים (באיזו דירה, באיזו שעה, ובאיזה חדר בדירה); לתחושות שחשה, הן תחושות פיזיות (למשל: **"הוא ריסס לי ונשכב עליי והחדיר לי את איבר המין שלו לפי הטבעת שלי. וזה ממש כאב לי"** - עמ' 103) והן תחושות רגשיות (ראה למשל: **"אני לא רציתי... בכלל הייתי קפואה ממש לגמרי, לא יכולתי, לא זזתי"** - בעמ' 101); לשיטת הביצוע של הנאשם אשר בתחילה היה אוסף אותה לביתו ונותן לה לשתות משקאות משכרים לפני קיום היחסים (ראה עמ' 98, 102); ולדברים שאמר לה הנאשם כדי לרכוש את אמונה (עמ' 101) ובהמשך כדי לאיים עליה (עמ' 122).

שנית, גרסתה של המתלוננת מתיישבת עם הגיונם של דברים.

המתלוננת העידה על שיטת הפעולה של הנאשם, אשר בתחילה רק אסף אותה לביתו כדי שתעזור לו בניקיון וחיבק אותה, ולאט התקדם במעשיו, עד שבפגישה השלישית ביניהם כבר קיים איתה יחסי מין מלאים. בהמשך הוסיף הנאשם למעשיו גם מעשי סדום ועם הזמן הוסיף עוד ועוד מעשים כמפורט ביומן. עם הזמן קנה הנאשם את ליבה של המתלוננת בתשומת לב, חום ואהבה, ויצר בליבה את התחושה שהוא אוהב אותה וכי עתידם המשותף מובטח, עד שהביא אותה לרצות ביחסים אלה.

שלישית, בעדותה של המתלוננת בבית המשפט ניכרו אותות אמת.

המתלוננת בכתה רבות בעת מסירת העדות (ראה עמ' 116), לגבי חלק מהנושאים עליהם נשאלה היא לא הסכימה לפרט (כך בכל הנוגע להפלה שעברה, ראה עמ' 109; וכך בכל הנוגע ליחסים עם שני חבריו של המתלונן, ראה עמ' 116-117). ניכר כי הדברים קשים לה, והאופן בו תיארה את הדברים נראה אותנטי ואמיתי.

לא זו בלבד, אלא שהמתלוננת שבה והעידה שהיא עדיין **"מרגישה אליו קצת רגש"** (עמ' 130) וכי אם מ. לא הייתה משכנעת אותה להתלונן במשטרה, סביר להניח שלא רק שלא הייתה עושה זאת, אלא שאף הייתה ממשיכה את הקשר עם הנאשם (עמ' 184).

גם מהעימות (ת/4) עולים אותות האמת. בעימות נראית המתלוננת כשהיא כועסת וצועקת על הנאשם, מניפה אצבע לעברו ודופקת על השולחן. המתלוננת מכנה את הנאשם **"שקרן"** פעמים רבות, מטיחה בו שקיים איתה יחסים וכי הוא **"ירקב בכלא"** ומבקשת שיאמר את האמת. התנהגות זו, אף שהיא שונה מזו שתוארה על ידי החוקרת נחמיה, מעידה על סערת הרגשות בה הייתה שרויה המתלוננת ועל תחושותיה בעת שפגשה את הנאשם.

בדברים אלו יש כדי לחזק את אמינותה של המתלוננת.

רביעית, המתלוננת ידעה פרטים רבים לגבי הנאשם - פרטים לגבי משפחתו וכן פרטים **"מוכמנים"** לגבי צלקות בגופו של הנאשם, צלקות אותן לא הכחיש הנאשם ואותן ניתן לראות בתמונות שהוגשו ובעיקר בדיסק שהוגש (ת/20-ת/20א). הנאשם ניסה אמנם ליתן הסבר לכך, הסבר בלתי אמין, כפי שיפורט להלן.

בנוסף, המתלוננת ידעה לתעד במדויק היכן התגורר הנאשם בכל שלב בתקופה הרלוונטית, ואף ציירה ביומנה לפרטי פרטים **"איך הולך הבית של אבי"** ו-**"איך מגיעים לאבי"** (ת/28, ליד תאריך 23.5.10). הנאשם טוען כי פרטים אלה ידועים למתלוננת בשל האובססיה שפיתחה כלפיו ורדיפתה אחריו, הסבר

שיכול היה להיות אפשרי לגבי כתובות המגורים של הנאשם אך בוודאי לא לפרטי פרטים בנוגע לצורה בה מסודר פנים הבית, כגון: **"ואז ממשיכים בצד ימין יש 3 ספות כך: [ציור] וממול הספה הגדולה יש על הקיר תלוי טלוויזיה ורמקולים ... ואח"כ יש את החדר שינה יש לו שם טלוויזיה ומיטה זוגית מראה גדולה וארון"** (שם), פרטים שלא ניתן לדעת אף אם עומדים בפתח הבית ואף אם מדובר בדירת חדר (כפי שטוען הנאשם בת/1). הנאשם לא הכחיש פרטים אלה.

34. סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 קובע כי ניתן להרשיע נאשם בעבירות מין על בסיס עדות יחידה, בכפוף לחובת ההנמקה. ונקבע כי די במתן אמון מלא ומפורש בגרסת הקורבן כדי למלא חובת הנמקה זו (למשל: ע"פ 9468/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 16.4.12 [פורסם בנבו]; ע"פ 9902/04 פלוני נ' מדינת ישראל, 16.7.09 [פורסם בנבו]).

לאור האמור לעיל לגבי ההתרשמות מעדותה של המתלוננת, די היה בעדותה כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו. עם זאת, למעלה מן הצורך, יש בחומר הראיות חיזוקים התומכים ומחזקים את גרסת המתלוננת, כמפורט להלן:

(א) היום (ת/28), אותו כתבה המתלוננת במהלך כיתה ז', בשנה השנייה בה הייתה בקשר עם הנאשם. מקריאת היום עולים בצורה מוחשית ומצמררת פרטים חשובים מהם ניתן ללמוד על הקשר בין הנאשם למתלוננת, על התלות שפיתחה המתלוננת בנאשם, על המעבר החד בין התנהלותה ומעשיה כילדה קטנה לבין התנהלותה ומעשיה עם הנאשם, על הצורה בה השפיע הקשר עליה, על תחושותיה ורצונותיה. מהיומן גם ניתן ללמוד על ההסלמה ביחסים המיניים בין השניים, לרבות הקשר עם שני חבריו של הנאשם. להלן יצוטטו מספר קטעים מהיומן מהם עולה האמור לעיל:

ליד תאריך 27.10.09: **"...התחלתי ללמוד בתורה למבחן הכנתי מערכת ר' ואמא הלכו לקניות אז הלכתי לאבי להביא לו אוכל אורז עם קציצות ורוטב שטפתי לו כלים וניקיתי את הרצפה ונכנסנו להתקלח ביחד הייתי ערומה חוץ מתחתונים מחוץ לאמבטיה לא רציתי להוריד את התחתונים והוא היה נראה כמו חרמן ואז היא התנגב ואפילו לא אמר כלום הוא הוריד לי תחתונים וזיין אותי התעצבנתי והלכתי להתלבש הלכתי לבית ואח"כ הוא התקשר ובקש סליחה אז אמרתי שזה בסדר"**.

ליד תאריך 1.11.09: **"...וישבתי איתו מחובקת המון זמן והוא אמר לי שגם אם אף אחד בהולם לא אוהב אותי הוא תמיד יאהב אותי וישאר שלי וחבל שהוא לא יכל להגן עלי לפני כולם כי אני קטנה וחבל שאני לא בת 18 כי הוא היה שם ז על העולם ולא סופר אף אחד אח"כ מצצתי לו ואח"כ הוא עמד מאחורי צמוד אלי ולקח אותי אליו לחדר מהסלון ואז ישבנו על המיטה ערומים והם סם כרם על הזין שלו ואמר לי לעשות לו ביד ואחרי כמה שניות הוא חיבק אותי השכיב אותי ועשינו סקס והוא אמר שאני כמו ילדה מעל גיל 18 והוא אוהב אותי בלי סוף אח"כ הוא גמר בחוץ והלכנו לשטוף התלבשתי והלכתי לבית אמא דאגה לי קצת אח"כ התקלחתי וראיתי סרט מצויר"**.

ליד תאריך 6.11.09: **"לא הלכתי לבית ספר נמאס לי ממנו אבי אמר שבאמת מגיע לי קצת חופש חרטתי לי על היד מוות וביד השניה מוות ירד לי המון דם ואחרי 40 דקות בערך הדם ניפסק. כתבתי לאבי מכתב אהבה והוא אמר שהוא רוצה עם זה תמונות שלי ערומה אבל לא היה לי**

אפשרות להצטלם אז שלחתי לו רק את המכתב. האורז היה טעים שיחקתי וניצחתי במונופול את מ'".

ליד תאריך 16.11.09: "אבי נשמה שלי עכשיו אני עצבנית וכועסת על כולם חבל שאני לא יכולה להשאר איתך לבד בעולם ולהתחבק איתך ולא לפחד מיודה שרק אני ואתה נהיה יחד לבד ונעשה סקס בכל מקום אפשרי ונחיה יחד לעולם בלי שיצטרך לפחד מאף אחד".

ליד תאריך 16.2.10: "למווושלם שלי כמה כמה אהבה יש בנשמה שלי להראות לך כמה שאני [לב] אותך ומשוגעת עליך החיימשלי ניראים כ"כ מורכבים אבל איתך הם מושלמים אני מאד רוצה להגיד לך שקשה לי לישון אני חושבת כל הזמן רק עליך מנסה לדמיין איך החתונה שלנו תראה ברגע שתקדש אותי ונהיה נשואים ואחר כך שתהיה לנו את מעיין הילדה המשותפת שלנו. אבי! כל פינה וכל מקום מזכירים לי אותך אולי אני עדיין קטנה אבל הלב שלי לא טועה ואני בוחרת בך והלב שלי יודע שזאת הבחירה הכי טובה שלי אני אהיה לך אישה אוהבת ונאמנה...".

ליד תאריך 13.4.10: "...הוא הביא סיליקון שהיה לו בשידה או זולין ומרח לו קצת בזין והכניס לי קצת עם האצבע לתחת... ואחרי כמה שניות הוא הקים אותי קצת והכניס לי כאב לי מאד אבל ראיתי שזה משמח אותו אז שתקתי...".

ליד תאריך 19.4.10: "ושהתקשרתי אליו הוא שאל אותי כמה אני אוהבת אותו ואם בא לי להדליק אותו ולהעמיד לו את הזין קיצור הוא לימד אותי לעשות סקס בטלפון לא משהו והוא אמר לי שאני שלו לנצח".

ליד תאריך 22.2.10: "אבי היקר שלי! הבעל המושלם אני מאד הייתי רוצה לבקש מימך שתפסיק להביא אותי איתם במגע אני רק שלך ולא שלהם אין לי אומץ להגיד לך כזה דבר אבל הלוואי שתבין את זה מעצמך ותעשה משהו [לב] אשתך".

ליד יום 21.4.10: "בערב: קרוב לשעה 9 בערך הייתי עם אבי באוטובוס הוא גמר לי בפה ואמרתי לו שאני שונאת אז הוא אמר שאשה צריכה לעשות כל מה שבעלה אומר לה...". [בהמשך ישנו תיאור של קשר עם הנאשם ושני חבריו] "...ואז יצאנו כולם לסלון הוא הוציא אלכוהול XL שתינו ביחד אבי לא הסכים לי להתלבש פתאום הרגשתי כאילו שאני מסוממת לא היה לי כוח לזוז... רציתי להתאבד לא האמנתי שזה קורא לי אבי עזר לי להתלבש אני לא כ"כ זוכרת מה שהיה... הגעתי מאוחר אמא בכתה היא דאגה לי ושאלה איפה הייתי לא הצלחתי בקושי לדבר לא הצלחתי אפילו לעלות במדרגות ישנתי בחדר למטה".

ליד תאריך 23.6.10: "אני עצובה בדכאון ובלי חשק לכלום באלי לתלות את עצמי אני מפחדת כמעט מכל דבר שזז הם הכניסו אותי למציאות שלא הכרתי אני מפחדת לישון כבר יודה עוקב אחרי מה הוא חושב שהוא עושה את מה שהוא עושה אין לו זכות לזה אני קטנה בשביל דברים כאלה חשבתי שיש דברים כאלה רק בסרטים אבל טעיתי אני רוצה להרוג אותו או את עצמי אין לי כח אליו הוא יהרוג אותי עם אני לא יעשה מה שהוא אומר אבי לא מגן עלי בכלל".

ליד תאריך 27.6.10: "יש לי חתכים בכף הרגל יורד לי המון דם נראה לי שחרטתי יותר מידי חזק כבר המון זמן יורד לי דם ולא מפסיק יש לי סחרחורת וכאבי ראש חזקים הכל מסביבי דם ואין לי כוח אפילו לקום בקושי".

ליד תאריך 10.6.10, וליד תאריכים 13-14.6.10: ציורים של זוג מקיים יחסי מין.

ליד תאריך 4.7.10: **"זה סתם מעצבן שאני קטנה כי אם הייתי גדולה אז הוא לא היה מפחד להיות איתי אני בכלל לא מבינה מימה יש לו לפחד... אולי הוא מסתיר ממנו משהו שיכול להיות גרוע. הוא אוהב אותי ואני מאד אוהבת אותו אני חושבת להתחתן איתו וגם הוא כבר אמר שאנחנו כמו זוג נשואי והוא אפילו קורא לי אישתי... אז מימה הוא כ"כ מפחד שהוא כל הזמן שואל עם עקבו אחרי ואם סיפרתי למישהו שאני בקשר איתו".**

(שגיאות בציטוטים במקור, ר.פ.פ.)

בכל הנוגע ליומן, הנאשם טען שנסיונות הבאת היומן וכן כל הכתוב בו תמוהים ופוגמים באמינותה של המתלוננת. לטענתו, עצם העובדה שמתלוננת בתחילה לא סיפרה כי כתבה יומן, בהמשך מסרה שכתבה יומן בתקופה מאוחרת יותר, ולבסוף הביאה יומן מתקופה קודמת וטענה שלא רצתה כלל לגלות שכתבה יומן כזה וכי את היומן המאוחר יותר היא שרפה - מעלים תמיהות ומביאים למסקנה שהמתלוננת רוצה לחשוף פרטים מסוימים ולהסתיר אחרים שבוודאי מסייעים לנאשם. בנוסף טען הנאשם כי דברי המתלוננת לפיהם כתבה את היומן ברצף ללא התייחסות לתאריכים הנקובים בו, אינם עולים בקנה אחד עם היומן עצמו, שכן פעמים רבות הכתוב מתאים לתאריך, כמו בשבתות מסוימות או בחג השבועות של אותה השנה, מה גם שביומן ישנם מספר "חורים" ואם הייתה המתלוננת כותבת בו ברצף, לא אמורים כלל להיות "חורים" כאלה. כך, טוען הנאשם, סביר בהחלט שהמתלוננת מצאה בבית את היומן הישן, אותו כתבה לפי התאריכים כפי שכותבים יומן, וכל מקום בו היו "חורים" היא מילאה בפרטים ובסיפורים על קשריה עם הנאשם, סיפורים שלא היו ולא נבראו וכל מטרתם להשחיר את פני הנאשם.

טענות אלו נדחות מכול וכל.

התנהגותה של המתלוננת בכל הנוגע ליומן הגיונית ומתקבלת על הדעת, והיא מעידה על הקושי בחשיפת היומן, שכולל, מטבע הדברים, עניינים אישיים. בתחילה הסתירה המתלוננת כי כתבה יומן, בהמשך החליטה לחשוף כי כתבה יומן אך מאחר שלא רצתה לחשוף פרטים הכתובים ביומן זה היא מסרה כי כתבה יומן בתקופה מאוחרת יותר, ולבסוף לאחר ששוכנעה כי מסירת היומן תועיל, החליטה לחשוף את האמת ומסרה את היומן דנן. גם לגבי חשיפת היומן הייתה התפתחות, כאשר תחילה ביקשה להסתיר קטעים ולבסוף מסרה את היומן כפי שהוא.

מקריאת היומן ניתן להבין מדוע חששה המתלוננת לחשוף את האמור בו. ביומן נחשפים פרטים מזעזעים וקשים אודות יחסיה עם הנאשם ועם חבריו, אודות מצבה הנפשי באותה תקופה, אודות מחשבותיה הכמוסות ביותר, חלומותיה ואכזבותיה. אלו דברים אישיים ורגישים שלא קל לחשוף. כל זאת כאשר המתלוננת מסרבת עד עתה לחשוף פרטים הנוגעים ליחסיה עם חבריו של הנאשם, פרטים העולים מהיומן במלוא עוצמתם המזעזעת.

זאת ועוד, הליך של "חשיפה איטית" של דברים, אם בתיאור האירוע עצמו ואם בתיאור הסובב אותו, ידוע ומוכר במקרים של קורבנות של עבירות מין ונפסק כבר כי אין בכך כדי לפגום במהימנות הגרסה (ראה ע"פ 814/12 מדינת ישראל נ' אמיר סוויסה, 25.10.12 [פורסם בנבו]).

טענתו של הנאשם כאילו המתלוננת מילאה סיפורים ופרטים בדיעבד, איננה מתקבלת על הדעת ואף איננה מתיישבת עם צורת היומן. היומן נקרא ברצף, סיפור רודף סיפור, כאשר מידי פעם כותבת

המתלוננת סיכומי שיעור והגגים של ילדה בת 12, שאינם קשורים בהכרח לנאשם. אכן מידי פעם המתלוננת כותבת ליד התאריך של סוף השבוע תוכן התואם את היום בשבוע (למשל ליד יום שישי 5.2.10: "הייתי בבית כל היום, הכנו עוגיות טעימות אני א' מ' ור' אח"כ התקלחתי והתארגנתי לשבת..."), ליד יום שבת 5.2.10: "אכלתי המון והשמנתי", או ליד יום שישי 28.5.10: "הייתי ילדה טובה הקשבתי וכתבתי ושחזרתי לבית עזרתי בקיצור אין כמוני---// שבת שלום"), אך מעיון ביומן ניתן לראות שהדברים נכתבים כאשר במקרה סיימה המתלוננת את הכתיבה הקודמת באותו היום, ואז ייתכן שבהמשך לקחה את היומן וכתבה את שעבר עליה בסוף השבוע. אך כאשר המתלוננת כותבת קטע ארוך, היא אינה עושה הפסקה בימים "שישי" ו"שבת" אלא כותבת ברצף. בנוסף, קשה להאמין כי המתלוננת הצליחה לכתוב סיפורים מומצאים, כביכול, בדיוק לאותו "חור" שהיה ביומן. קטעים אלה, לגביהם טוען הנאשם כי נכתבו בדיעבד, כתובים ברצף, בהמשך לדברים קודמים ובדיוק עד הדברים הבאים.

גם מתוכן הדברים עולה תמונה של ילדה שחווה חוויות קשות - ביומן "מתערבבים" להם תאורי יחסי המין עם צפיה בסרטים מצויירים, תאורי רגשות קשים כאשר המתלוננת אומרת כי היא רוצה למות, ומיד לאחר מכן היא מנצחת את אחיה במונופול, תאורים של מעשים קשים ומכאיבים והשלמה איתם בשל איומים ועוד.

זאת ועוד, הדברים אותם טען הנאשם כי המתלוננת המציאה, עמוסים בפרטים שקשה להאמין שילדה בת 12 מבית חרדי, תדע אותם אם לא חוותה אותם על בשרה. הנאשם טען כי המתלוננת היא "סוטה", כי יש לה פנטזיות (עמ' 204) וכי פעמים רבות שלחה לו מסרונים בעלי תוכן מיני שלא תואם את גילה (עמ' 241), אך בהמשך אישר כי לא שמע ממנה מעולם על אורגיות, על ויברטור וכיוצ"ב דברים המפורטים ביומן.

אשר על כן יש מקום לדחות את כל טענותיו של הנאשם בנוגע ליומן ולנסיבות כתיבתו ולקבל את האמור בו כראיה עצמאית וכחיזוק לעדותה של המתלוננת.

(להרחבה על קבילותו ומשקלו של יומן של קורבן עבירת מין ראה ע"פ 3416/98 איפרגן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 769, 783).

(ב) חיזוק ראייתי נוסף לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותה של מ. נ..

במייל אותו ראו ר. ומ. באתר "אורלנוער" ואשר נכתב על ידי המתלוננת, חושפת המתלוננת מספר פרטים הזוהים לדברים שמסרה בעדותה (ת/15). לדברי מ. מייל זה הדליק אצלה אור אדום, והיא העבירה אל המתלוננת את מספר הטלפון שלה וכך נוצר בין השתיים קשר במהלכו חשפה המתלוננת פרטים נוספים רבים וקשים אודות יחסיה עם הנאשם ובסופו שוכנעה המתלוננת להגיש תלונה במשטרה. בשלב מסוים, ולבקשתה של מ., העבירה לה המתלוננת מייל ובו פירטה בקצרה את כל שעבר עליה (ת/16). גם במייל זה פרטים הזוהים לדברים שמסרה המתלוננת בעדותה.

בנוסף, הדברים שכתבה המתלוננת במייל ל"אורלנוער" (ת/15), בהם ישנו תיאור של מצבה הנפשי הקשה, נכתבו סמוך לאירועים עצמם. כידוע, ראייה לעניין מצבו הנפשי של נפגע עבירת מין בסמוך לביצוע המעשים בו יכולה להוות חיזוק ראייתי לעדותו (ראה ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 684, 693; וכן ע"פ 814/12 דלעיל).

עדוּתָהּ של מ. הייתה אמינה. מדובר בעדה חיצונית שאין לה כל קשר למי מהצדדים, דבריה היו ברורים וסדורים והתרשמתי כי היא עדה מהימנה. מ. לא היססה גם למסור שהאירועים "סחטו" אותה ולכן ברגע שהתלונה עברה לידי המשטרה היא העדיפה להתרחק ולא להתערב יותר בעניין (עמ' 50), וגם בכך יש כדי להעיד על אמינותה.

(ג) גם בעדותה של רס"ר שרון נחמיה יש כדי לחזק את גרסתה של המתלוננת שכן ניתן ללמוד ממנה על הלך רוחה של המתלוננת בזמן החקירה.

רס"ר נחמיה העידה כי החקירה שביצעה למתלוננת הייתה אחת הקשות שחוותה. המתלוננת בכתה ורעדה לכל אורך העדות, היססה לענות על שאלות, השפילה מבט והתקשתה לדבר (עמ' 14). אילו היה מדובר בעלילה, הייתה המתלוננת מוסרת את דבריה בחפץ לב וללא היסוס.

(ד) מעדותו של אביה של המתלוננת ניתן ללמוד על מצבה של המתלוננת לאורך התקופה בה הייתה בקשר עם הנאשם. האב העיד כי המתלוננת עברה תקופה קשה, כי מילדה פורחת ומחוננת היא התדרדרה, בכתה הרבה, לא רצתה לקום לבית הספר ואמרה שהיא רוצה למות. דברים אלה מתיישבים עם האמור ביומנה של המתלוננת אודות מצבה הנפשי (ראה האמור ליד תאריך 6.11.09, וליד תאריך 23.6.10).

(ה) חוות דעתה של ד"ר הדס גיפס מבית החולים וולפסון (ת/6) אשר בדקה את המתלוננת בדיקה גופנית ומצאה שרידי קרום בתולין וכן ממצאים המתיישבים עם החדרה של חפץ נוקשה, כגון פין בזקפה, ללדן, וקביעתה כי **"ממצאי הבדיקה מתיישבים עם עיקרי התלונה"**.

(ו) תכתובות שנשלחו בדוא"ל בין המתלוננת לנאשם ובהן הנאשם מכנה את המתלוננת "נשמה" וכותב כי הוא מתגעגע אליה ואוהב (ת/17(1)(2)(4)), וכי בכל פעם שהיא מתקשרת הוא "מרגיש אותך בתוכי" (ת/17(3)). כן נשלח מהמתלוננת אל הנאשם מייל ובו צילום איבר המין שלה (ת/18), וכן מיילים בו כתבה לו כי היא אוהבת אותו ומחכה לתמונות שלו ועוד (ת/29-31). במכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת נמצא מייל מהנאשם עם תמונות (ת/19).

35. לנאשם מספר טענות הנוגעות למהימנותה של המתלוננת:

(א) לעניין תדירות המפגשים - הנאשם טען כי המתלוננת העידה שהייתה אצלו כל יום, נטען כי הדברים אינם מתיישבים עם ההיגיון ועם הראיות כגון עדויות המורה והאב ואף מהדברים העולים מהיומן, ויש בכך כדי להטיל ספק באמינותה של המתלוננת.

אינני מקבלת טענה זו.

מהיומן ומהעדויות עולה דווקא כי המתלוננת ביקרה אצל הנאשם בתכיפות רבה ביותר, איחורה ללימודים בגללו, ובאופן כללי השקיעה פחות בלימודים. כך כאשר כותבת המתלוננת ביומנה: **"פספסתי הבוקר את ההסעה בכוונה [קטע מושחר] לבי"ס הגעתי ב9 ומשהו מזל שהמורה לא שאלה שאלות..."** (ליד תאריך 27.5.10), וכן: **"דיברתי עם המחנכת היה צחוקים היא רוצה שאני יתפוס את עצמי וילמד היא לא מבינה שיש לי דברים חשובים יותר לעשות..."** (ליד תאריך 25.5.10). כך עולה מעדותו של האב לפיה המתלוננת התדרדרה בהתנהגותה (עמ' 78).

זאת ועוד, אף אם הגזימה מעט המתלוננת בתיאוריה ולא ביקרה אצל הנאשם מידי יום ביומו אלא כמעט כל יום, אין בכך כדי לפגום באמינותה. מדובר באירועים שנמשכו מספר שנים, וכך הם נראים מנקודת מבטה ומזכרונה של המתלוננת, שהייתה אז ילדה צעירה. הלכה ידועה היא אי דיוקים בעדותו של אדם בכלל, ובעדותו של קורבן עבירת מין בפרט, אין בהם כשלעצמם כדי לפגום במהימנות. די בכך שהמקשה כולה אמינה, ושה"גרעין הקשה" של האירועים מאפשר מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר:

"על כן, במקרים של עבירות מין אין לבחון את גרסת המתלונן בפריזמה שבה נבחנות עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אחרות. בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות 'מכשיר לדיוק אוטומטי'... ומשכך, לעיתים תתקבל גרסתם גם כאשר היא זרועה אי דיוקים, סתירות, חוסר התאמות ובלבול..."

וכן **"לא ניתן לצפות מילדה רכה בשנים המעידה על עבירות מין קשות שנעברו בה לכאורה להיות 'מדויקת' במידה שאין נעלה ממנה"**.

(ע"פ 2847/11 מדינת ישראל נ' פלוני, 11.7.13 [פורסם בנבו])

(ב) לעניין האיומים - הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת וטען שגרסתה זו הינה גרסה כבושה שכן הדברים לא מוזכרים כלל ביומן, מה גם שגרסה זו שונתה כל הזמן כאשר בתחילה מסרה המתלוננת שהנאשם איים עליה פעם אחת שידרוס אותה, בהמשך אמרה שבכל פעם שלא רצתה לבוא אליו הוא איים עליה, לאביה מסרה שהוא איים כי ידרוס את אחיה דווקא, ולמ. סיפרה שהיא מפחדת להסתובב ברחוב.

אינני רואה כל ממש בטענה זו. לגבי הדברים המוזכרים ביומן - כפי שניתן לראות מהיומן, הוא נכתב בשלב בו המתלוננת קשורה לנאשם והולכת אליו מרצונה. כבר בתחילת היומן מצינת בו המתלוננת כי היא אוהבת את הנאשם. מהיומן עולים פחדים הנוגעים לתקופה בה נכתב, במה שנוגע למעשים מיניים עם חבריו של הנאשם. אשר לגירסאות שנמסרו לעדים - ככלל מדובר באיומים של הנאשם כי ידרוס אותה או את אחיה, ומבחינה זו ישנה אחידות בגרסה. המתלוננת העידה כי בתקופה בה למדה בירושלים, כללו האיומים בדריסה גם אותה. כאשר עברה לפנימיה, כבר לא יכול היה הנאשם לאיים עליה ולכן האיומים התמקדו בדריסת אחיה.

(ג) לעניין רגשותיה של המתלוננת כלפי הנאשם - הנאשם טען כי המתלוננת התאהבה בו ופיתחה כלפיו אובססיה, אך בתחילה לא סיפרה זאת לא למ. ולא לרס"ר נחמיה וזאת מאחר שרצתה להעצים את אשמתו של הנאשם ולציירו כמי שכפה עליה יחסים בניגוד לרצונה.

אכן, אין ספק בכך שהמתלוננת פיתחה רגשות עזים כלפי הנאשם ומשלב מסוים הגיעה אליו מרצונה, כפי שאף העידה. ואולם, אין בכך שהסתירה פרט זה בתחילה כדי לפגום במהימנותה. סביר להניח שבתחילה הרגישה המתלוננת חוסר נוחות לדבר על כך אך בהמשך התגברה ושיתפה בכך את גורמי החקירה. גם בבית המשפט לא הכחישה המתלוננת שהיא עדיין אוהבת את הנאשם (עמ' 189).

כאמור, חשיפה איטית של המקרה הינה דבר אופייני לקורבנות עבירות מין, וכך גם כבישת עדות, וזאת כחלק מההתמודדות עם עוצמת הכאב בחוויה שעברו (ראה ע"פ 814/12 דלעיל).

(ד) ולעניין נסיבות הגשת התלונה - הנאשם טען כי המתלוננת, אשר פיתחה כלפיו אובססיה, כעסה כאשר הבהיר לה כי לא יהיה ביניהם כל קשר ואף חשבה שהוא הולך עם בנות אחרות, ועל כן הגישה נגדו את התלונה במשטרה, כנקמה. לדבריו, ביום 22.7.12 שלחה לו המתלוננת מייל ובו כתבה "שיהיה לך בהצלחה עם כל החברות שלך אם אתה לא יודע מה זה לשמור אמונים בשבילי אז שיהיה לך בהצלחה בהמשך" (ת/21), ויומיים אחר כך, ביום 24.7.12, שלחה את המייל ל"אורלנוער" ובו פירוט הדברים (ת/15). סמיכות הזמנים, לדבריו, מעידה על כך שהמתלוננת רצתה לנקום בו. עוד טען הנאשם שבמהלך השנים אמרה לו המתלוננת כמה פעמים שתנקום בו (עמ' 243), וכך אכן עשתה לבסוף.

אינני מקבלת טענה זו.

המתלוננת העידה כי בשלב מסוים ביחסים ביניהם היא רצתה לבדוק מדוע הנאשם מפחד והחליטה לשאול זאת באתר שהכירה וכך שלחה שאלה ל"אורלנוער" (עמ' 128). לא ברור מתי נשלחה שאלה זו, אך מהמייל שראו ר. ומ. ובעקבותיו נוצר הקשר עם המתלוננת, הוא ת/15, ברור כי אין מדובר בפניית הראשונה של המתלוננת: **"...בתחילת שנה הצעת לי עזרה... ואז לא החזרתי כלום..."**. מ. העידה כי פונים אליהם בכל יום בני נוער רבים וכי ייתכן שפניה מסוימת תשכב בתיבת הדואר שלהם זמן מה (עמ' 44) ואף ציינה מפורשות כי התאריך 24/7 המופיע על ת/15 הוא התאריך בו ר. ענה למתלוננת ולא התאריך בו המתלוננת כתבה את הפניה (עמ' 42). מכך ברור שהפניה הראשונה של המתלוננת ל"אורלנוער" נעשתה לפני שכתבה לנאשם את המייל ת/21.

בנוסף, במייל ששלחה המתלוננת ל"אורלנוער" ת/15 מצינת המתלוננת כי הנאשם **"כרגע הוא עזב את הארץ"** וגם מכך ברור כי המייל נכתב לפני יום 24.7, שכן אין ספק שבתאריך זה כבר היה הנאשם בארץ. המתלוננת לא הכחישה כי כעסה על הנאשם כאשר חשבה שהוא הולך עם בנות אחרות, אך מכאן ועד הסקת המסקנה שהמתלוננת החליטה לנקום בנאשם ולהעליל עליו, ולצורך כך המציאה סיפור כה קשה ומפורט - רבה הדרך.

לעניין הגשת תלונה כנקמה - מלכתחילה המתלוננת כלל לא פנתה בתלונה למשטרה, כפי שהייתה עושה אילו ביקשה להעליל על הנאשם, אלא פנתה בשאלה ובבקשת עזרה לאתר אינטרנט המסייע לבני נוער. זאת ועוד, על פי עדותה של מ., המתלוננת לא רצתה להגיש תלונה במשטרה, ומ. נאלצה לשכנע אותה לעשות כן. בשל אי רצונה של המתלוננת להתלונן, נכנסה איתה מ. לתחנת המשטרה הראשונה בה נתקלו, לפני שהמתלוננת תתחרט ותסרב להגיש תלונה במשטרה.

36. בסיכומי של דבר, לאור האמור לעיל אני מוצאת את עדותה של המתלוננת אמינה, עקבית והגיונית, עדות אשר יש לה חיזוקים מעדים שונים, מראיות נוספות ומכוונים שונים.

37. מנגד, עדותו של הנאשם לא הייתה הגיונית, לא עקבית ולא אמינה, ונמצאו בה סתירות רבות, ביחס לעדות עצמה וביחס לראיות אחרות:

ראשית, הרושם שהשאיר הנאשם בעדותו לא היה אמין. הנאשם סיפר סיפורים ותירוצים ולא נתן הסבר של ממש למקבץ הראיות הקיימות נגדו.

שנית - לעניין הגיונה של הגרסה:

(א) אין כל היגיון בגרסה כאילו ילדה בת 11 תיגש לנהג הסעות, אשר אין לה איתו כל קשר קודם, וליד חברותיה תספר לו שאחיה אנס אותה כשהייתה קטנה (ראה עדות הנאשם בעמ' 219, לפיה המתלוננת נכנסה לאוטובוס עם שלוש חברות, הן ישבו והמתלוננת אמרה שהיא רוצה לספר לו משהו). הנאשם טען כי המתלוננת עשתה זאת כי הייתה אובססיבית כלפיו, אך אובססיה, אם הייתה כזו, בוודאי התחילה בשלב מאוחר יותר ולא בשלב ההתחלתי של ההיכרות שבאותה עת לא הייתה אישית כלל וכלל.

(ב) הנאשם טען כי היה כותל הדמעות של המתלוננת (נ/2), היה בשבילה כמו עובד סוציאלי (ת/1), הקשיב לה וריחם עליה (עמ' 229), רצה לעזור לה (עמ' 199), שוחח איתה על דברים רבים כמו על לימודים (ת/1), ענה לה אם המסרונים שלה היו "לעניין" (עמ' 242) ואף הבליג כששלחה לו תכנים מיניים (ת/1) - ובד בבד התלונן הנאשם כי המתלוננת הטרידה אותו, שלחה לו מאות טלפונים ומסרונים (ת/1), וגרמה לו לא לרצות לחזור הביתה (עמ' 198). מדובר בטענות סותרות שאין מתיישבות זו עם זו.

(ג) הנאשם טען, כאמור, שהמתלוננת מטרידה אותו והוא לא רצה כל קשר איתה, ובכל זאת הכניס אותה לביתו (עמ' 235), נתן לה לנקות עבורו את הבית (עמ' 238), אמר לה שיתחתן איתה כשתהיה בת 18 (עמ' 241) ושלח לה מייל אף כשהיה בארצות הברית (עמ' 248).

(ד) הנאשם הסביר שלמתלוננת הייתה כתובת המייל שלו כי הוא שלח לה הודעה כשהיה בארצות הברית (עמ' 248), אך המיילים ביניהם התחילו עוד לפני שטס הנאשם לחו"ל.

(ה) גרסתו של הנאשם לגבי ידיעתה של המתלוננת על הפגמים בגופו אינה הגיונית. לו אכן הייתה המתלוננת נכנסת לביתו של הנאשם מבלי להודיע ורואה אותו מתקלח, סביר להניח שהנאשם היה מסלק אותה מיד מביתו או לפחות סוגר מיד את הדלת, ולא מתגב מולה (ראה גרסתו לפיה המתלוננת ראתה את הסימן שיש לו על הרגל לאחר שהתגב עם הגב אליה, עמ' 251), ואז מתיישב איתה על הספה כשהוא עטוף במגבת בלבד, נותן לה להישען עליו ומלטף את שיערה (ראה עמ' 249-255). ולטענתו כאילו עשה זאת כי היה צריך להרגיע אותה, הרי שמגרסתו עולה כי דווקא הוא זה שהיה צריך להירגע ולא המתלוננת.

(ו) כך גם בנוגע לשאר הסבריו של הנאשם בנוגע לידיעתה של המתלוננת על הפגמים בגופו: כך בנוגע לגרסה כי ראתה אותו בלי חולצה עושה מנגל (ת/1), וכך בנוגע לגרסה כי הגיע לעבודה במכנסיים קצרים או עבד עם גופיה (ת/1), דברים שאינם מתיישבים עם עדותו של גבריאלי כהן, לפיה הנהגים לא הולכים עם מכנסיים קצרים ובוודאי לא עם גופיה (ת/8), ועם עדות המתלוננת לעניין הלבוש בהסעה (עמ' 132).

(ז) גם גרסתו של הנאשם לגבי המיילים שנשלחו אל המתלוננת בעת שהיה בארצות הברית אינה הגיונית ואינה מתיישבת עם השכל הישר ועם תוכן אותם מיילים. ראשית, מדוע שלח למתלוננת מייל מארצות הברית אם רצה להתרחק ממנה?; שנית, מדוע הגיב למיילים שהמתלוננת לכאורה שלחה לו?; שלישית, אם רצה לומר למתלוננת שהוא מתגעגע לארץ ישראל בוודאי היה כותב זאת בבירור ולא במילים בהם נכתב המייל ת/17(1), כל זאת כאשר הנאשם טען כי המתלוננת מטרידה אותו ורודפת אחריו ובוודאי לא היה רוצה ליתן לה אף בדל תקווה לחיים משותפים יחד; רביעית, אם ביקש מחבריו כי "יורידו אותה ממנו", סביר להניח כי היו עושים זאת במילים ברורות ובתוכן הולם ולא כותבים מיילים עם משמעות הפוכה, פעם אחר פעם. ואם כן, בוודאי היה פונה אליהם ומבקש מהם כי יעידו לטובתו, לא כל שכן אילן אשר נטען כי הוא חבר טוב שלו מזה שנים רבות.

(ח) לא הגיוני כי אדם המרגיש רדוף על ידי ילדה קטנה ישמור משך שנים מכתב שכתבה לו (נ/1). הנאשם

טען כי המכתב נשמר בטעות עם כל המסמכים שלו (עמ' 270), אך אין כל הגיון לשים מכתב שכזה בתוך כל המסמכים ולא להשמידו מיד.

(ט) ובעיקר - אין כל הגיון בגרסה כאילו ילדה בת 11 מטרידה אדם מבוגר, עד כדי כך שהוא מרגיש מאוים ומפוחד (ובלשונו: **"ופשוט מאד הייתי נרדף אדוני כבר השופט ממש הייתי נרדף"** עמ' 198), מחליף בגללה את כרטיס הסיס בטלפון שלו שלוש פעמים (ת/1), מחליף שלוש דירות ואף טס לארצות הברית כדי לברוח ממנה (ת/1), חי בפחד וחושש שיקרו לו דברים לא טובים בגללה (ראה עמ' 214), ועדיין הוא לא עושה דבר. לו היו הדברים נכונים, במהלך אותן שנים בהם הטרידה אותו, לכאורה, בוודאי היה באפשרותו לפנות להוריה, חברותיה, מוריה או אפילו למשטרה. הטענה כי חש נרדף ומאויים ובכל זאת לא עשה דבר, אינה הגיונית ואיננה מתיישבת עם הראיות.

(י) גרסת הנאשם כי התלונה שיקרית ונובעת מכך שהמתלוננת הייתה אובססיבית כלפיו, איננה מתיישבת עם העובדה שביומנה התייחסה המתלוננת גם למעשים מיניים שנעשו עם הנאשם ושני חבריו ועם כך שלא רצתה במעשים של חבריו, כפי שכתבה ביומן.

שלישית - לענין סתירות שנמצאו בגרסתו של הנאשם ביחס לראיות אחרות:

(א) הנאשם טען כי פנה למספר גורמים כדי לדווח להם על מעשיה של המתלוננת, אך אותם גורמים הכחישו את הדברים:

כך כאשר טען הנאשם כי פנה לרבנית ל', סגנית המנהל, שבוע לאחר שהמתלוננת החלה לשוחח איתו, וסיפר לה על הדברים שאמרה לו המתלוננת (ת/1), ובהמשך העיד כי במשך השנים פנה אליה עוד מספר פעמים (עמ' 245). ל' העידה כי אינה זוכרת פניות כאלה ואם היו מספרים לה על מקרים שכאלה בוודאי היא לא הייתה מתעלמת מהם (עמ' 32).

וכך כאשר טען הנאשם כי שוחח עם אביה של המתלוננת, אשר התקשר לטלפון שלו לארה"ב, וטען כי אמר לאב שהוא רוצה לדבר איתו בארבע עיניים על מצבה של המתלוננת, שיחה שלדבריו נמשכה כמה דקות ובמהלכה אמר לו האב שהוא מכיר את הבעייתיות של המתלוננת (ת/1, עמ' 205) - גרסת האב, שעדותו הייתה אמינה, היא שהתקשר למספר בחו"ל, ענה לו קול בעברית ואמר לו שזו טעות, ובכך הסתיימה השיחה. לדבריו לא היו הייתה כל שיחה עם הנאשם (עמ' 79).

(ב) הנאשם טען תחילה כי המתלוננת לא הייתה אצלו בתוך הבית, באף אחת מהדירות, אלא רק עמדה בדלת (ת/1, ת/2) או לכל היותר הייתה לדקות ספורות, אך בהמשך אישר כי המתלוננת הייתה אצלו בבית כמה וכמה פעמים (עמ' 235, 238, 236).

(ג) הנאשם העיד כי ברח מהמתלוננת לחו"ל. גירסה זו סותרת את עדותו של עד ההגנה בן ציון גרובר, לפיה הנסיעות לחו"ל היו בשל קשיים כספיים של הנאשם (עמ' 284).

(ד) בהודעות שמסר במשטרה הכחיש הנאשם כי אמר למתלוננת שיתחתן איתה כשתגיע לגיל 18 (ת/2), אך בבית המשפט אישר את הדברים (עמ' 201, 240).

38. נוסף לכל אלה, הנאשם מסר בעדותו שמות של אנשים שונים שיכולים לתמוך בגרסתו, כגון אילן פילו וגיסתו, שלטענתו דיברו עם המתלוננת (עמ' 233), אך אף אחד מהם לא הגיע להעיד לטובתו.

לא זו בלבד, אלא שהעדים אשר כן העידו להגנתו, לא העלו, למעשה, כל חדש ואין בדבריהם כדי לתמוך

בדבריו. הן בנצי גרובר והן שני החברים ממועדון הקלפים העידו כי הנאשם התלונן לפנייהם כי בחורה מטרידה אותו ואף הראה להם מספר מסרונים שנשלחו לו בעניין, אך מאחר שהמתלוננת לא הכחישה כי התאהבה בנאשם ושלחה לו מסרונים, אין בעדותם כדי להוסיף דבר. זאת ועוד, הרושם הוא כי הנאשם "התלונן" לפנייהם אך למעשה התרברב על כך שבחורה רודפת אחריו. הדבר עולה גם מכך שהנאשם לא סיפר לאיש מהם כי המסרונים מגיעים מילדה ולא מאישה.

הנאשם טען כי דוד אפרים דיבר עם המתלוננת (עמ' 99) אך הדברים לא עולים מעדותו של אפרים.

39. אשר על כן אני מוצאת את גרסתו של הנאשם בלתי הגיונית ובלתי עקבית וקובעת כי היא אינה ראויה לאמון.

40. לאור כל האמור לעיל אני מקבלת את גרסתה של המתלוננת לאירועים, לגבי כל האמור בכתב האישום.

העבירות שהוכחו:

41. בסיום שמיעת הראיות, לאחר שמהראיות עלה כי במהלך התקופה, לאחר שבוצעו במתלוננת מעשים מיניים שלא בהסכמה, התפתחה בין הנאשם למתלוננת מערכת יחסים, אשר במסגרתה נעשו גם מעשים מיניים בהסכמתה של המתלוננת, מבקשת המאשימה בסיכומיה (סעיפים 3-6) להרשיע את הנאשם בעבירות כמפורט להלן, תוך התייחסות לחלוקה לשתי תקופות שונות:

בגין מעשים שנעשו במתלוננת בטרם מלאו לה 14 שנה - אינוס ומעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, אף בהסכמתה - עבירות לפי סעיף 345(א)(3) ועבירות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק, וכן אינוס ומעשה סדום שלא בהסכמה לפי סעיפים 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו- 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1).

ובגין המעשים שנעשו במתלוננת לאחר שמלאו לה 14 שנה ובטרם מלאו לה 16 שנה - בעילה אסורה בהסכמה - עבירות לפי סעיף 346(א)(1) לחוק.

הנאשם כאמור הכחיש את המיוחס לו, אך בסיכומיו טען כי גם אם תדחה גירסתו, ניתן להרשיעו לכל היותר בעבירות הנוגעות למעשים שנעשו בהסכמה.

42. מעשים שנעשו במתלוננת בטרם הגיעה לגיל 14:

א. מחומר הראיות עולה כי ראשיתה של מערכת היחסים בין הצדדים נעשתה בעורמה ובאיומים. הנאשם הזמין את המתלוננת, בהיותה ילדה בגיל 11-12 לערך, אל ביתו, כדי שתעזור לו בניקיון, אז הושיב הנאשם את המתלוננת על הספה, הכניס את ידיו מתחת לחולצתה ונגע בחזה (עמ' 97). לאחר מספר ימים הזמין הנאשם את המתלוננת בשנית לנקות את ביתו, השקה אותה במשקה אלכוהולי וישב איתה מחובק על הספה (עמ' 98). בפעם השלישית שהזמין הנאשם את המתלוננת, הוא צפה איתה בסרט פורנוגרפי ובהמשך קיים איתה מגע מיני מלא, לרבות מין אוראלי (עמ' 99). בהמשך גם קיים הנאשם עם המתלוננת מין אוראלי (עמ' 103). בתקופה זו, העידה המתלוננת, היא הייתה "קפואה" במהלך מעשיו של הנאשם ולא רצתה בכך אך "**לא היה לי אפשרות**" (עמ' 101). בפעמים הבאות, כמעט מידי יום המשיך הנאשם במעשיו.

בשלב זה, בו נעשו במתלוננת מעשים, כאשר תחילה היא אפילו איננה מבינה מה נעשה בה וממילא איננה מסוגלת להתנגד, כאשר היא "קפואה" או כאשר היא מתכוונת לעזוב את המקום והנאשם דוחף אותה אל הספה - ניתן לקבוע כי המעשים נעשו שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת. לכך יש להוסיף כי מעשים מיניים שנעשו כאשר המתלוננת הגיעה לביתו של הנאשם בניגוד לרצונה, בשל איומים שהשמיע הנאשם כי ידרוס אותה או את אחיה - ודאי וודאי שלא היו מתוך הסכמה חופשית של המתלוננת.

לפיכך, לגבי שלב זה של המעשים, שנעשו שלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת, ובשל גילה של המתלוננת באותו שלב, יש להרשיע את הנאשם בעבירות רבות לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק ובעבירות רבות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק.

ב. בשלב מסוים, כך מעידה המתלוננת, היא התחילה להגיע אל הנאשם מרצונה (עמ' 107) ובהמשך אף התאהבה בו (עמ' 161). מקריאת יומנה של המתלוננת עולה כי באותה תקופה בה הוא נכתב, כשנה לאחר תחילת היחסים כאשר המתלוננת הייתה כבת 12.5, אהבה המתלוננת את הנאשם, אמרה כי הוא כל חייה, ודמיינה את חייהם המשותפים יחד כבעל ואישה לכל דבר והורים לילדה.

בתקופה זו הגיעה המתלוננת אל הנאשם מרצונה, כאשר הנאשם מפתה אותה ומנצל את גילה הצעיר ואת רצונה לחום ולקרבה. הנאשם יצר עם המתלוננת מערכת יחסים מעוותת, כאשר המתלוננת, אשר קישרה מתוך טעות הסכמה ליחסי מין עם אהבה, הבינה שכך תוכל לקבל מהנאשם את שחסר לה ואף התאהבה בו, והיא נעתרה לו ולכל גחמותיו (ראה עדות המתלוננת לפיה היא עדיין אוהבת את הנאשם ועדותה של מ. בעמ' 47), וכן הדברים העולים מיומנה של המתלוננת למשל האמור ליד תאריך 11.5.10: **"דברים טובים שיש באבי נחמד, הביא לי כסף, כל היום מחמיא לי, נראה טוב (לפחות בעיני) מקשיב לי ונותן המון צומי בכמויות דואג לי משמח אותי מקשיב לי, מחבק, מנשק..."** וכן האמור ליד תאריך 1.11.09, וליד תאריך 21.4.10.

לגבי תקופה זו, בה קיים הנאשם עם המתלוננת מגעים מיניים מלאים, יש להרשיע את הנאשם באינוס ובמעשי סדום בקטינה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, אף בהסכמתה, עבירות רבות לפי סעיף 345(א)(3) ועבירות רבות לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק.

43. מעשים שנעשו במתלוננת לאחר גיל 14 ולפני גיל 16:

על פי הראיות כמפורט לעיל, מעשיו של הנאשם במתלוננת נמשכו עד לשנת 2012, בעת שהמתלוננת, ילידת 1997, הייתה כבת 15 שנה.

בתקופה זו אהבה המתלוננת את הנאשם והייתה קשורה בו, והיא אף פיתחה בו יחסי תלות, כפי שעולה מעדותה ומהתכתבותה עם הנאשם בעת ששהה בחו"ל (מספטמבר 2011 עד מרץ 2012).

מאחר שהמעשים שנעשו בתקופה זו נעשו בהסכמה, ומאחר שהנאשם היה מודע לגילה הצעיר של המתלוננת (כמפורט לעיל), חל סעיף 346(א)(1) לחוק, שעניינו "בעילה אסורה בהסכמה", ויש להרשיע את הנאשם בביצוע עבירות רבות על סעיף 346(א)(1) לחוק.

השופט יעקב צבן, סגן נשיא:

אני מסכים.

השופט רפי כרמל:

אני מסכים.

סיכום

44. לאור האמור לעיל, יש להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 345(א)(3) לחוק (עבירות רבות), בעבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק (עבירות רבות), בעבירה לפי סעיף 345(ב)(1) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (עבירות רבות), בעבירה לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק (ריבוי עבירות) ובעבירה לפי סעיף 346(א)(1) לחוק (עבירות רבות).

ניתנה היום, י"ג בשבט התשע"ד, 14 בינואר 2014, במעמד הצדדים.